Dorotka

a mořští loupežníci

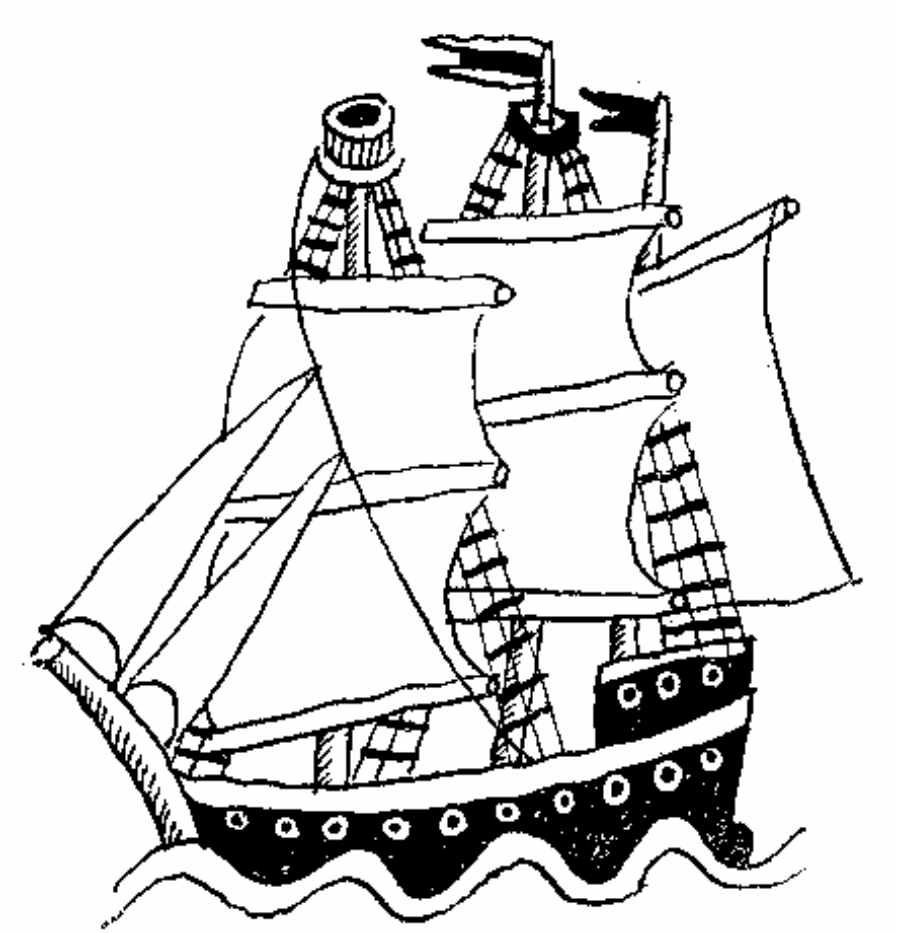

Antonín Zhoř

Digitalizoval Anakin

Kapitán Šabršulíno

Na břehu teplého moře si hráli dva hoši. Tom stavěl z písku nádherné hrady – a Bob mu je boural. Tom dělal překrásná jezírka z mořské vody – a Bob mu je zasypával. Bob byl vůbec darebáček, ale možná že za to ani nemohl, protože byl příliš malý. Od špičky nosu ke špičce nohy neměl více než tři pídě, A rozumu ani na píď!

Kousek dál seděla na břehu Dorotka. Měla na sobě modrou zástěrku a víc nic. Byla nejstarší– šlo jí na desátý rok – proto se o klukovské hádky nestarala. Stavěla z písku zahrádku s velkými záhony a s květy z bílých obláz ků,

Pak tu byl ještě hnědý psík Jerry. Ten nestavěl nic. Jen se stavěl, že spí. Ale asi nespal, protože pořád trochu vrtěl ohonem. Najednou Dorotka obrátila oči na moře a vykřikla:

„Loď!"

A už utíkala k domku, který stál opodál na stráni.

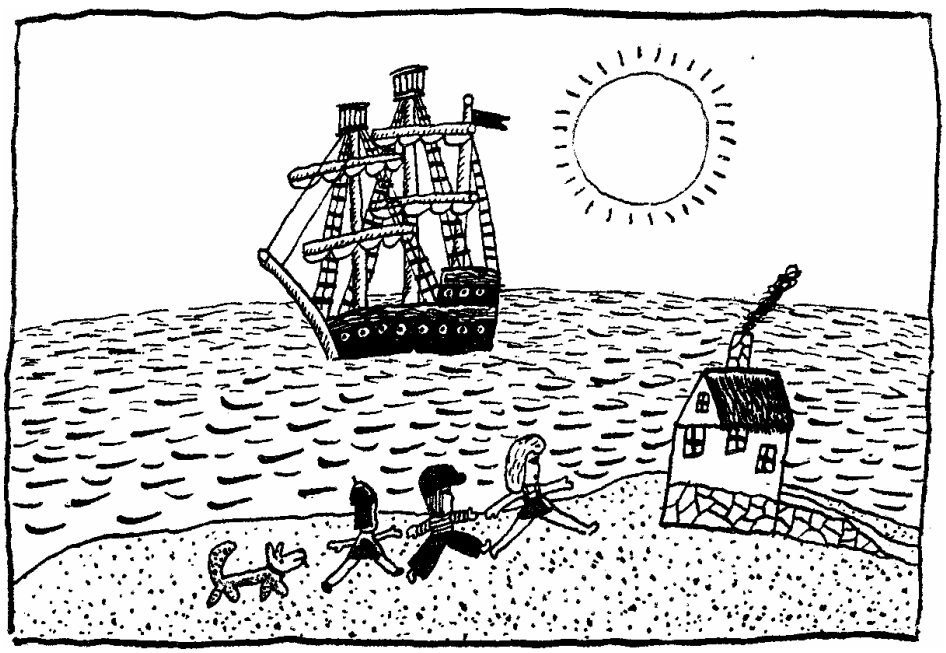

Tom honem také mrskl okem na moře, zavolal „Loď!" a utíkal za Dorotkou.

Bob stejně zamžoural k moři, zapištěl „lot, lot!" a utíkal za Tomem a za Dorotkou.

Jerry vyskočil, na moře se ani nepodíval, zaštěkal „haf!" a utíkal za Bobem, za Torném a za Dorotkou.

Z rybářské chatrče vyšel otec Jan. Zrovna zašíval potrhané sítě, protože chtěl večer vyjet na lov ryb, ale hodil je na zem a šel se podívat na přijíždějící plachetnici. Divil se, co tu chce, protože velké lodi nikdy k jeho chalupě nepřijížděly.

„To je holandská loď," povídal dětem. „Vidíte na vlajce tři pásy? Červený, bílý a dole modrý?"

Nebyla to však holandská loď. Byla to plachetnice pirátů – mořských loupežníků. Vytáhli na stožár prapor holandský, jen aby oklamali důvěřivé lidi. V bedně na palubě měli smetanou černou vlajku mořských loupežníků – strašlivou černou vlajku, na které je vyšita bílá umrlčí hlava a dva zkřížené hnáty.

Loď se zastavila kus od pobřeží. Spustila na vodu člun s námořníky a bečkami na pitnou vodu. Za chvilku přirazili ku břehu blízko chatrče, před kterou stáli otec Jan a Dorotka a Tom a Bob a hnědý psík Jerry.

Nejdříve vyskočil na suchou zem obrovský chlap s širokým rezavým plnovousem. Smekl vysoký klobouk s perem a utíral si pot. Byl to kapitán loupežníků Šabršulíno. Tlusté břicho měl obtaženo širokým červeným opaskem. Za ním trčely dvě pistole.

Ledabyle kývl hlavou a pravil: „Jsme holandští námořníci a došla nám pitná voda. Dovolte nám nabrat si čerstvou l"

„Proč ne?" řekl otec Jan. „V naší studni je vody vždycky dost." Potom poručil Dorotce, aby donesla mísu jablek, protože námořníkům je čerstvé ovoce vzácné. Na moři jabloně nerostou.

Lodníci se vrhli na mísu s ovocem jako divá zvěř. A první kapitán. Rozkousl jedno jablko – za každou tváří mu ještě půlka trčela – a už hryzal druhé. A ještě si čtyři cpal do kapes.

Dívá se otec Jan, dívá se Dorotka a Tom a Bob a hnědý psík Jerry. Všem je to nápadné.

Prapodivný kapitán, myslí si všichni. Žrout takový! Nejdříve má pamatovat na své námořníky, pak teprve na sebe. A jak se tak dívá otec Jan a Dorotka a Tom a Bob a hnědý psík Jerry, vidí všichni, že každý námořník má na předloktí nakreslenou umrlčí hlavu. Všichni stejnou. To jim dal vytetovat kapitán Šabršulíno, aby mu nemohli utéci. Mořští loupežníci – piráti! Napadlo otce Jana. Ulekl se, protože jeho chalupa stála do cela sama a nikdo mu nemohl přijít na pomoc.

Třeba mi neublíží, myslil si. Jsem chudý člověk a dám jim sám, co mám. Poručil Dorotce, aby přinesla ještě jednu mísu jablek. Ale kapitán Šabršulíno se zamračil.

„Co ty nám nosíš jablka jen tak po mističce? Dej sem všechno, co máš! Zaplatím ti!"

Ty mi toho zaplatíš, starý loupežníku, myslil si otec Jan, ale nahlas nemohl říci nic. Tři námořníci hned prohledali dům a sebrali mu dva pytle jablek. Potom řekl Šabršulíno:

„Zanes nám jablka na břeh! Uložíme je do člunu a tam ti zaplatím."

Co mohl otec Jan jiného dělat než vzít pytel na záda a nést jej k moři? Za ním šla Dorotka a Tom a Bob a hnědý psík Jerry. Když byla jablka složena na dně člunu, lupiči do něho naskákali, jen Šabršulíno zůstal stát. Okouněl, okouněl, ale k placení se neměl.

Najednou mu lakomě zasvítily oči. Uviděl, že Dorotka má na krku zlatý řetízek. Přitočil se k ní, rozepjal řetízek a pochvaloval:

„Krásný řetízek! Radost se dívat. Už dávno jsem si

takový přál mít. Nechám si jej od tebe na památku." A už si cpal Dorotčinu ozdobu do špinavé kapsy.

Ulekl se otec Jan, ulekla se Dorotka a Tom a Bob a hnědý psík Jerry.

„Vraťte nám řetízek!" prosil otec Jan. „Je to laciné zboží, ale máme jej rádi. Děvče jej dostalo od své maminky, která zemřela,"

„Nevrátím!" řekl lupič. „Když je laciný, nemusíte moc naříkat." Houpl do člunu a námořníci udeřili do vesel.

Dorotce vyskočily slzy lítostí a zlostí. Ani nevěděla, co dělá, vběhla do nízké vody, běžela za člunem a křičela: „Ty zloději, loupežníku, vrať mi můj řetízek!"

Chytila se okraje loďky, jako by ji chtěla zadržet. Ale co to pomohlo? Lupiči se opřeli do vesel ještě silněji, a Dorotka – jak dlouhá, tak široká - upadla do vody.

Vtom se Šabršulíno naklonil, chytil děvče za zástěrku a vytáhl je do loďky. Zachechtal se a poručil lodníkům, aby s trojnásobnou silou udeřili do vesel.

Na břehu vykřikli hrůzou otec Jan a Tom a Bob a zavyl hnědý psík Jerry. Dorotka se rozplakala, slzy ji však už nezachránily.

Byla v moci mořských loupežníků.

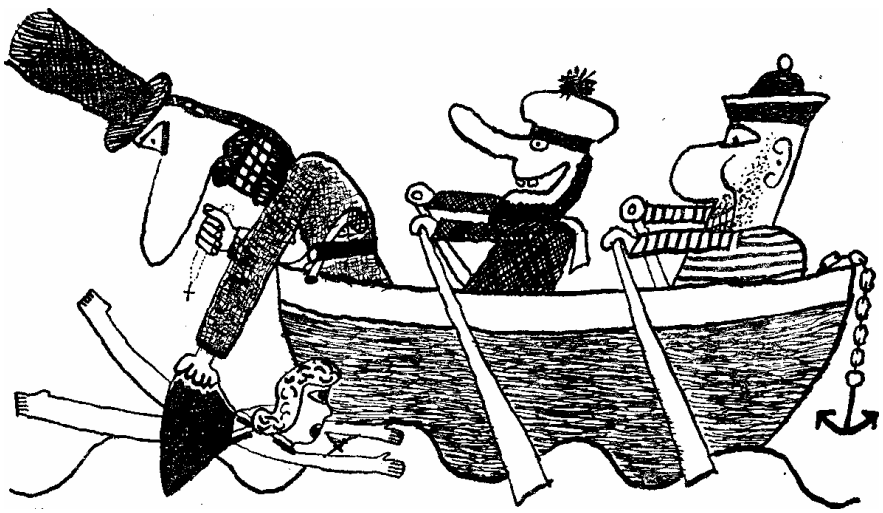

Dorotka v zajetí

Člun uháněl jako rychlík. A Dorotka pištěla jako rychlíková lokomotiva. K tomu ještě kopala, kousala a chvílemi tiše prosila. Ale Šabršulíno ji držel jako v kleštích. Nepustil!

Než se nadálá, vytáhli ji jako balík na palubu. Loď rozvinula bleskem plachty a plula pryč od břehu. Okolo Dorotky se sesypala loupežnická rota. Hrůza bylo na ně pohledět! Špinaví, zarostlí chlapi, roztodivně oblečení. Jeden měl široké červené kalhoty z hedvábí, ale jinak byl nahý. Druhý měl na hlavě turban zlatem protkávaný, ale košili samá díra. Třetí perlami vyšívaný pás, a k tomu kalhoty až do půl lýtek jako od psa okousané. Zkrátka nosil každý, co kde uloupil.

A teď tu stáli kruhem, chechtali se, potahovali děvčátko za vlasy a štípali je špinavými prsty do tváří. Dorotka se třásla hrůzou. Ale vtom už zařval Šabršulíno:

„Co jste se tady slezli, vy plesnivé bečky, mořské krysy, líní žraloci? Hybaj po své práci! Nebo na vás

pustím devítiocasou kočku." Přitom zamával nad hlavou důtkami. Bylo na nich devět řemenů a na konci každého řemenu ještě olověná kulička. Důtky měl na neposlušné námořníky a bil je až do krve po holých zádech.

V okamžiku se loupežníci rozběhli jako vylekané myši. Každý se bál devítiocasé kočky.

Jen jeden se nelekl! Vysoký, s tmavými kučeravými vlasy a v čisté košili. Zůstal stát a pravil:

„Děvče na sobě nemá nic než zástěrku. Z moře táhne studený vítr; musíme je obléci."

Šabršulíno se strašně zamračil. Bylo to pravda. Sáhl proto do pásu, vytáhl velký klíč a hodil jej námořníkovi.

„Jdi do skladiště a obleč ji!"

Námořník vzal Dorotku za ruku. Kupodivu! Nebála se ho. Zdálo se jí, že jeho tvrdá ruka je teplá a příjemná, jako, jako - no, zrovna, jako když vzala za uši králíčka, kterého měla doma a kterému dala jméno Bibi-Bobi. Na toho králíčka si Dorotka najednou vzpomněla a přestala plakat.

V podpalubí byla velká světnice a tu si odemkli Šabršulínovým klíčem. Ty můj světe zlatý, co tam bylo šatstva! Ze všech sto a pěti lodí, které Šabršulíno přepadl a vyloupil, všechny šaty ukládal sem. Visela tu nádherná ženská roucha zlatem zdobená, pestré stejnokroje, kněžské ornáty i skvělé obleky mužů z drahého sukna.

Jen jedno tu nebylo! Dívčí šaty! Marně námořník přehrabal kdekterou truhlu.

„Copak ti obleču?" ptal se a měkce pohladil Dorotku po vlasech. — „Přece ti nedám tuhle biskupskou čepici nebo modré princezniny šaty do plesu. Anebo dokonce takovéhle jezdecké boty s ostruhami!"

Dorotce se to zdálo směšné. „Dej mi i biskupskou čepici i princezniny hedvábné šaty i jezdecké boty!"

Námořník se smál, ale pak přece ustrojil Dorotku do toho popleteného obleku. A tak byla Dorotka kus kněze, kus princezny a kus jezdce.

„Děkuji ti, Bibi-Bobi." řekla námořníkovi.

„Proč mi říkáš Bibi-Bobi?" divil se.

„Protože jsi hodný jak můj králíček Bibi-Bobi."

„Dobře," řekl námořník. „Můžeš mi tak říkat. Beztak jsem své poctivé jméno ztratil, když jsem přišel mezi loupežníky. Tady mi říkají jen kormidelník."

Potom pomohl Dorotce po schůdkách na palubu. Kráčela po ní vznešeně. Na hlavě se jí třpytila vysoká biskupská mitra. Zapadla jí až po uši, takže jí nosík sotva vykukoval. V princezniných plesových šatech se zrovna topila. Tak byly veliké a plné krajek. Dlouhá vlečka se za ní táhla na několik kroků. Vypadalo to, jako by se biskupská čepice sama vznášela na hedvábném obláčku. A něžný obláček strašlivě dupal těžkými botami a zvonil obrovskými ostruhami.

První námořník, který zahlédl Dorotku v té parádě, se rozesmál, div nespadl přes zábradlí do moře, A smál

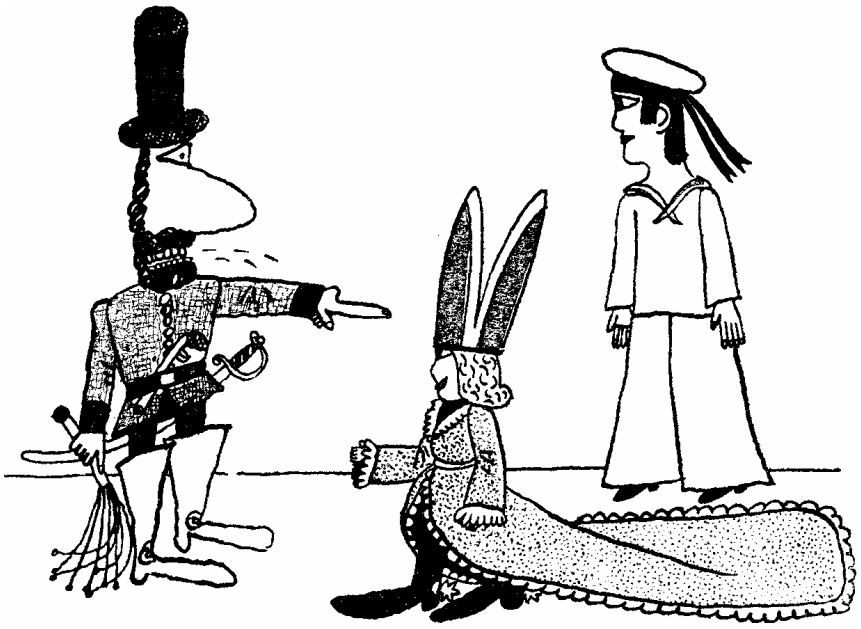

se i druhý loupežník a třetí, najednou vylézali ze všech koutů lodi, cenili zuby a chechtali se, až se plachty třásly.

Dorotka se velebně nesla na příď ke kapitánovi, A za ní jako komorník vysoký Bibi-Bobi.

Šabršulíno otevřel ústa i oči leknutím, když uzřel zlatou čepici, plující na modrém obláčku. Pak teprve poznal Dorotku.

Ale nesmál se. Šabršulíno byl zlý, a proto se neuměl z ničeho radovat. Zamával nad hlavou důtkami a hned všichni námořníci zmizeli. Zalezli do beden, do beček i mezi haldy provazů a plachet. Každý se bál devítiocasé kočky. Jen Bibi-Bobi neutekl.

„Zpátky!" zahulákal Šabršulíno. „Zpátky! Copak je na mé lodi maškarní ples? Najdi jí vhodnější oblek!"

Dorotka musela zase do šatny. Za chvíli vylezla znovu na palubu. A zase se smál, kdo jen na lodi ústa měl. Na Dorotčině hlavě seděl nežný ženský klobouček z lehoučkých krajek. Na těle však měla těžký vojenský kabát, plný vyznamenání. Po boku jí visela těžká šavle, Vlekla se po palubě a řinčela až hrůza. Kabát sahal Dorotce až po kolena a pod ním trčely holé a bosé nohy.

Loupežníci vystrkovali hlavy z beček a beden, z haldy provazů i plachet a chechtali se jako o závod. Vylézt ven si netroufali. Každý se bál devítiocasé kočky.

Šabršulíno vybuchl jako sopka, když spatřil Dorotku znovu tak krásně vystrojenou. „Táhněte zpátky! Copak moje veliká šatna nemá nic lepšího pro děvče?"

„Nemá, kapitáne," řek! klidně Bibi-Bobi. „Dívčí šaty tam nejsou."

„Tak jí dej klukovské!" rozkřikl se Šabršulíno a zamával nad hlavou důtkami. A na to znamení zmizely rozesmáté hlavy loupežníků v bednách a bečkách a v haldě provazů i plachet.

Každý se bál devítiocasé kočky.

V podpalubí našel kormidelník Dorotce pěkné chlapecké šaty. Byly modré, sametové a u krku měly krajkový límec.

„Tak se mi líbíš," řekl Dorotce a vedl ji opět ke kapitánovi.

Lupiči zvědavě vystrkovali z úkrytu hlavy. Ale jak vzal Šabršulíno do ruky důtky, hlavy zmizely, jako by je sfoukl, protože se každý bojí devítiocasé kočky. Ale Šabršulíno tentokrát důtkami nemával. Oblek se mu zdál pěkný.

„Teď je z tebe kluk!" zahučel na Dorotku. „A jako kluk budeš plavčíkem. Zítra tě začnu učit námořnickému řemeslu. Zadarmo u mne chleba jíst nebudeš! A jak se vlastně jmenuješ?"

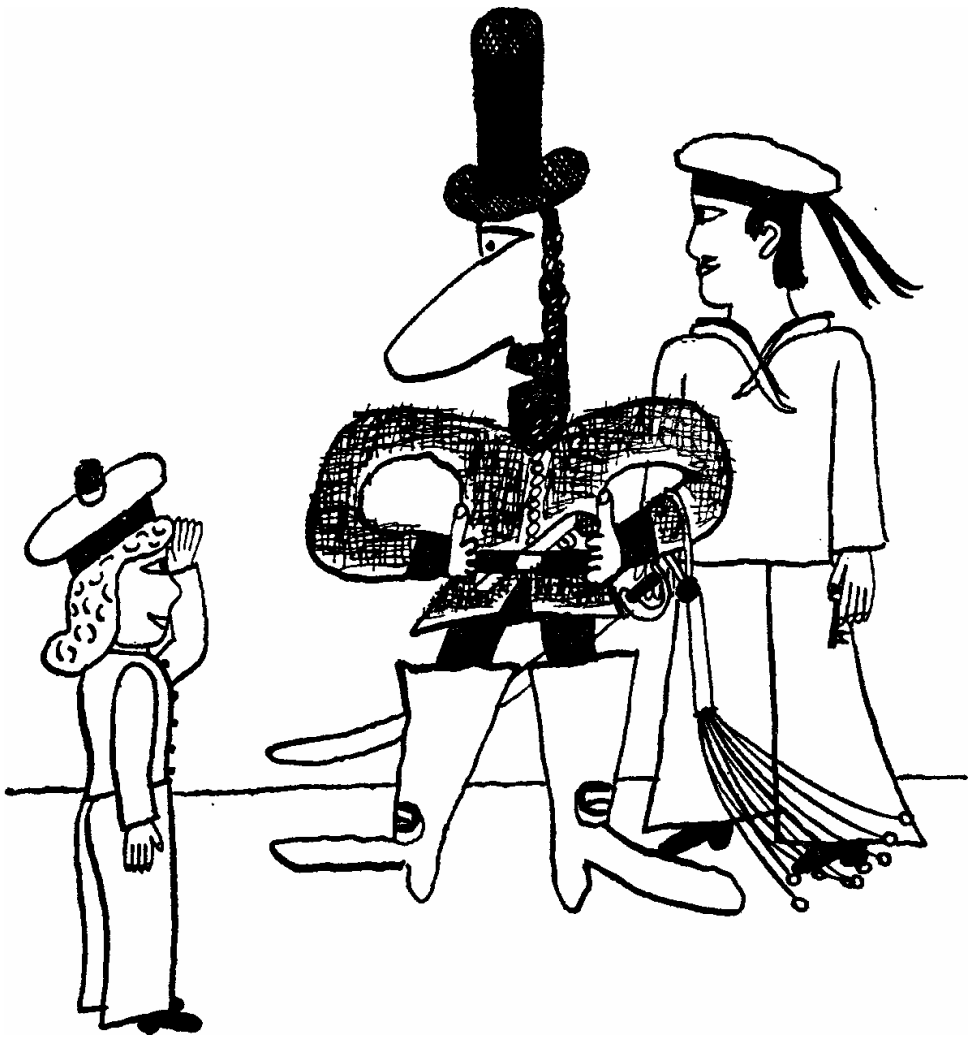

„Dorotín," řekla Dorotka hezky nahlas.

„Jak to Dorotín, když jsi děvče?" zavrtěl hlavou kapitán.

„Byla jsem děvče Dorotka, ale vy jste ze mne udělal kluka. Musím mít tedy klukovské jméno — Dorotín."

Kapitán se chtěl smát, ale nedoved! to. Jen se šklíbil a řekl:

„Zdáš se být mazaný kluk. Uvidíme! Teď běž do kuchyně, ať ti dají jíst. Tam budeš také spát. Ale budeš poslouchat, nebo ..." zamával výhružně devítiocasou kočkou.

Potom se obrátil a šel do své kabiny napít se rumu.

Šabršulíno učí Dorotku

Dorotka přespala v kuchyni na široké lavici pod děravou přikrývkou. Moc dobře jí tam nebylo. Zespodu tlačilo holé dřevo, shora dírami foukala zima. A přece se vyspala. Když se ráno oblékala do svých chlapeckých kalhot, nahmátla v kapse nožík. Malý, ale ostrý. Zdálo se jí, že jej tam včera neměla. Ale ať tam byl nebo nebyl, radost jí udělal. Takový nožík je na ledacos dobrý!

Po snídani přišel do kuchyně kormidelník. Dorotka se na něho usmála. Zdálo se jí, že je docela jinačí než ostatní loupežníci.

„Dobrý den, Bibi-Bobi," řekla mu. „Já jsem našla v kapse nožík."

„Nikomu to neříkej," zahrozil prstem kormidelník. „Vzali by ti jej. Donesl jsem ti jej, když jsi spala. Takový nožík je na ledacos dobrý! Teď však musíš jít do kapitánovy kajuty. Vzkazuje pro tebe. Bude prý mít s tebou námořnickou školu."

„Školu?" divila se Dorotka. „A co kdybych mu přitom uřízla nožíkem tu jeho škaredou hlavu a hodila do moře?"

„Škoda práce," smál se kormidelník, „Možná že by to ani nepoznal. On stejně hlavu na nic nepotřebuje, Potřebuje jen břicho, aby do něho mohl cpát jídlo a pití - a potom ruce, aby nás mohl bít devítiocasou kočkou."

„Ošklivý kapitán," řekla Dorotka. „Já k němu do školy nepůjdu a nepůjdu."

„Ale jen jdi," domlouval jí kormidelník. „Myslím, že se hodně nasměješ. Šabršulíno je ťulpas a nerozumí ničemu kromě loupežnictví. Sám bych rád slyšel, jak tě bude učit."

Dorotka tedy šla. Kapitán seděl v kabině za stolem jako učitel ve třídě. Naproti němu si muselo sednout na židličku děvčátko. Šabršulíno se nafukoval a mračil. Myslil, že každý učitel se musí mračit. Na stůl před sebe položil devítiocasou kočku. Myslil, že hlavní věc ve škole je karabáč.

Dorotka čekala, co bude. Ale kapitán se stále jen kabonil, neříkal nic a jen vzdychal. Od malička byl darebák, chodil za školu, a teď si chtěl hrát na učitele. Jak do toho? Kdyby aspoň věděl, čím začít!

Vyvalil oči na strop, jako by tam hledal radu. Z toho však nezmoudřel.

„Sedni si," poručil Dorotce.

„Kapitáne, já nemohu," řekla Dorotka.

„Proč?" divil se Šabršulíno.

„Protože už sedím!"

„Aha," řekl hloupě kapitán, hrabal se v chlupaté

bradě a nevěděl zase, co má povídat. „Hm — no, tak — hm, no, tak — začneme se učit."

„Ano," pravila Dorotka. „A jak?"

„Hm, no, tak - hm, no, tak," soukal ze sebe Šabršulíno a potil se přemýšlením. „Ty budeš po mně opakovat, co ti budu předříkávat."

„Dobrá," řekla Dorotka. „Tak začneme."

Jenže Šabršulíno zase nevěděl, co by předříkával. Zvedl hlavu vzhůru a opět hledal moudrost na stropě. A co se nedíval, Dorotka si vzpomněla na svůj nůž. Takový nožík je na ledacos dobrý! Vytáhla jej a nepozorovaně šmik, šmik — uřízla z karabáče na stole jeden řemínek. Šabršulíno hleděl do stropu a nic nepoznal. Vzpomínal, čemu by tak asi měl Dorotku učit. Sám nic neuměl, bylo to tedy těžké.

„Hm, no, tak - hm, no, tak," koktal a červenal se.

„Hm, no, tak — hm, no tak," opakovala Dorotka po něm.

Šabršulíno se na ni zle podíval a rozhněval se. Udeřil pěstí do stolu a rozkřikl se; „Ty se mi budeš posmívat?"

Dorotka bouchla také pěstí na stůl a zakřičela stejně: „Ty se mi budeš posmívat?"

Šabršulíno zkoprněl. Už dávno se mu nestalo, že by na něho někdo tak křičel. Vyskočil, nahnul se proti Dorotce a zařval jí do obličeje: „Přestaneš! Copak nemáš rozum?"

Dorotka stejně vyskočila proti němu a zakřičela:

„Přestaneš! Copak nemáš rozum?" Šabršulíno byl zlostí bez sebe. Chytil děvče za rameno, zatřásl jím a volal:

„Zakazuji ti, aby ses po mně opičila! Rozumíš?"

Dorotka se mu klidně podívala do očí. „Ale, kapitáne, vždyť jste mi poručil, abych po vás opakovala všechno, co mi budete předříkávat!"

„Aha," řekl hloupě kapitán, podrbal se zase ve své chlupaté bradě a sedl znovu za stůl. Obrátil opět oči ke stropu a přemýšlel, co říci. Ale ani nejmenší chytrá myšlenka se neobjevila v jeho mozku. Nakonec si zlostně odplivl.

„To se nesmí!" napomenula jej Dorotka.

„Co?" podivil se kapitán.

„No, plivat kolem sebe. To přece žádný učitel ve škole nedělá."

Šabršulíno se začervenal, že neumí být učitelem. Honem vytáhl z kapsy dýmku a pytlík s tabákem, nacpal si a začal zapalovat. Dorotka jej chytila za ruku. „To se také nesmí!"

Nešťastný kapitán se zalekl. „Copak?"

„Učitel ve škole nekouří," poroučela Dorotka. Šabršulíno se zlobil a odhodil dýmku, až pytlík s tabákem spadl pod stůl. Dorotka se rychle pro něj shýbla, a jak jej zvedala, potichu — šmik, šmik — nařízla jej svým nožem. Takový nožík je na všelicos dobrý! Ach, jak se kapitán rozvzteklil, když spatřil, že se tabák z pytlíka sype. Zahromoval; „Mordsec element. Milión trilionů beček rumu!" Ale Dorotka jej přísně zakřikla: „To se nesmí!"

„Co?" užasl kapitán.

„Klít! Učitel ve škole nikdy nekleje!" Šabršulíno byl všecek popleten. Učitel ve škole neplivá, nekouří, nekleje. Nemohl pochopit, co vlastně v té škole dělá. Najednou měl vyučování až po krk. Dopálil se, chytil svůj klobouk a poručil Dorotce, aby s ním šla na palubu, že jí ukáže, co všechno námořník musí umět. A už běžel napřed, až se mu břicho třáslo. Dorotka toho využila, přitočila se ke stolu, kde ležel karabáč, a — šmik, šmik — uřízla devítiocasé kočce druhý ocas. Potom spěchala za kapitánem. Šabršulíno

ji vedl k provazovému žebříku, zavěšenému na stožáru, a vysvětloval:

„Každý námořník musí umět lézt po provazových žebřících. Ty to taky musíš umět. Zkus to!"

Dorotka šplhala doma po stromech jako veverka, ale před kapitánem dělala hloupou. Vylezla do poloviny žebříku a pištěla:

„Nemohu, nemohu dál! Ach, já spadnu, já spadnu!" Třásla přitom žebříkem, jako by opravdu měla strach. Potají však vytáhla svůj nůž. Takový nožík je na ledacos dobrý! Šmik, šmik – nařízla provazový žebřík, že visel jen na nitce. Potom opatrně slezla dolů. Šabršulíno se zlomyslně chechtal jejímu strachu.

„Jsi nemotora! Máš ruce a nohy jako ze dřeva! Já ti ukáži, jak se leze po žebříku!"

Nafoukl se, plivl do špinavých dlaní a lezl. Ale dostal se jenom do poloviny. Naříznuté provazy těžkého Šabršulína neudržely a praskly. – Bác! Jako pytel brambor žuchl sebou na palubu. Až se loď zatřásla! Zůstal ležet a naříkal:

Achich, achich, já jsem zabitý! Já jsem docela mrtvý!"

Ze všech stran se seběhli loupežníci a kapitána křísili. Vylili mu na hlavu vědro mořské vody a do úst sklenku rumu. Potom jej chytili za nohy a za ruce a odnesli do kabiny. Zůstal tam ležet dva dny s ovázanou hlavou.

A ty dva dny měla Dorotka od Šabršulína docela pokoj.

Dorotka na hlídce

Třetího dne ráno si dal Šabršulíno zavolat ke své posteli kormidelníka. A s ním také hned Dorotku.

„Kormidelníku, jsem nemocen." vzdychal. „Nemohu teď Dorotku učit. Je to pro ni náramná škoda, protože takového učitele už nenajde. Musíš ji učit ty. Jestli si dáš pozor, dovedeš to snad aspoň trochu jako já."

Kormidelník přikývl. Dorotka při té řeči také nezazahálela. Šmik, šmik – uřízla potajmu zase jeden řemínek devítiocasé kočce, kterou měl kapitán ležet na židli. Potom celé dopoledne hezky poznávala věci na lodi; k čemu jsou všechny ty kladky, provazy, plachty a bidla. Uměla všechno hned, protože ji učil jediný člověk, který se jí na lodi zamlouval. A to byl statný kormidelník Bibi-Bobi.

Nakonec s ní vylezl vysoko po provazovém žebříku. Tam si chvilku sedli na sluníčku na ráhno. Povídali si a tu Dorotka řekla:

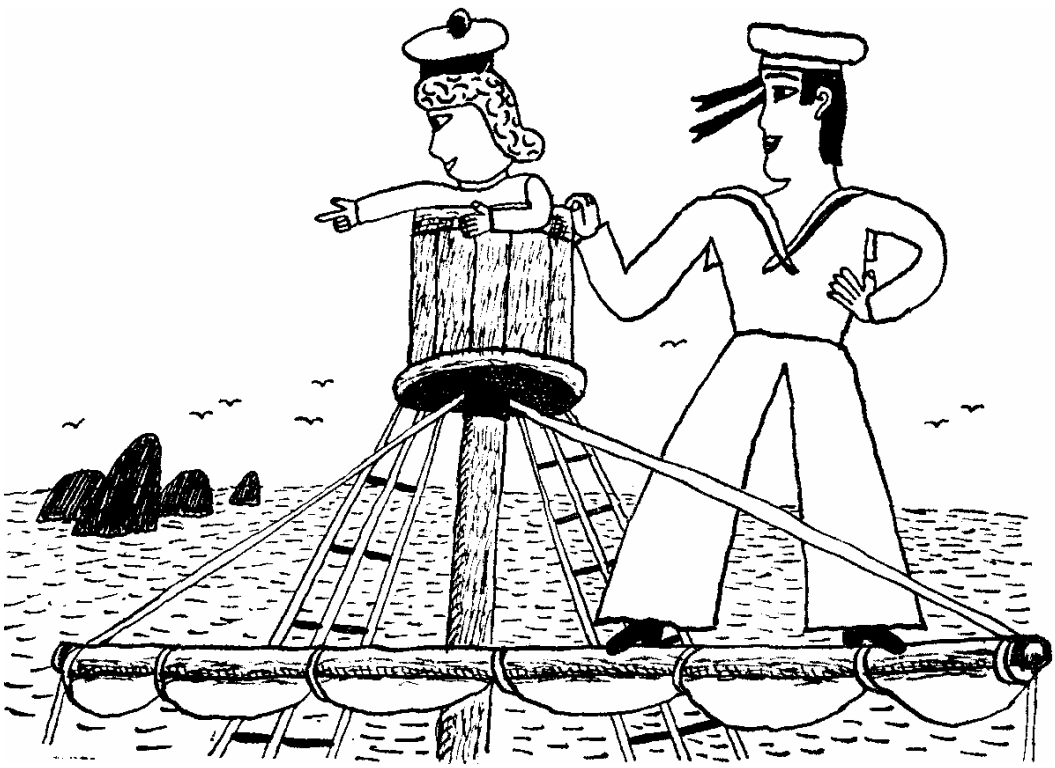

„Poslyš. Bibi-Bobi, ty jsi myslím dobrý člověk. Jak ses mohl dát k těm ohavným loupežníkům?"

„A proč ty ses k nim dala?" zeptal se kormidelník.

„Já?" divila se Dorotka. „Vždyť víš, že mě ukradli."

„Vidíš, mne ukradli také!"

„Tebe? Takového silného a velikého? Tebe že by Šabršulíno vtáhl do lodi jako mne?"

„Nevtáhl, vlezl jsem do ní sám."

„Tos byl hloupý, Bibi-Bobi!" smála se Dorotka.

„Ne příliš," vážně odpovídal kormidelník. „Stalo se to tak. Ještě před dvěma lety jsem byl rybářem. Měl jsem svou lodici a poctivě jsem se živil prodejem ryb. Jednou jsem vyjel na moře s ženou Felicitou a synáčkem Fredem. Je o trochu větší než jsi ty. Moře bylo tiché jako rybník. Těšili jsme se, že hodně nalovíme. Najednou se blíží velká plachetnice. To byl Šabršulíno se svou lodí. Jeli přímo na nás.

Tenkrát mu zrovna utekl kormidelník a on si musil opatřit jiného. ‚Hej, rybáři," křičel na mne. .Polez na chvilku k nám na loď. Máme tu těžce nemocného. Kdybys jej vzal do svého člunu a odvezl na pevninu do nemocnice, dobře bychom ti zaplatili.'

No, pročpak bych nepomohl nemocnému, i kdyby to bylo zadarmo? A jen jsem vstoupil na palubu, vidím, že je zle! Nemocný nikde a místo něho houf ozbrojených chlapů. Namířili na mne pistole a že s nimi musím zůstat. Bránil jsem se, ale Šabršulíno řekl:

‚Nezůstaneš-li, potopíme tvůj člun i s tvou ženou a s tvým synkem!'

Nechtěl jsem, aby zahynula má dobrá Felicita a malý Fred. Se slzami v očích jsem se s nimi rozloučil. Potom Šabršulínova loď uháněla se mnou pryč."

„Chudáčku," řekla Dorotka, když dovyprávěl. V té chvíli jí bylo líto jen jediného člověka na celém světě, a to byl statný kormidelník Bibi-Bobi.

Ale kormidelník zaťal pěst a zahrozil dolů.

„Jen ať si nemyslí Šabršulíno, že jsem jeho sluhou i Nestal jsem se loupežníkem. Zůstal jsem poctivým rybářem. Čekám jen na vhodnou chvíli, abych pomohl celé loupežnické hordě, kam patří - do vězení!"

„Bibi-Bobi, já ti budu proti kapitánovi pomáhat," šeptala Dorotka.

„Můžeš," řekl kormidelník. „Budu moc rád! Ale musíme být opatrní. Oni mě stále hlídají! Ted" musíme dolů. Vidíš, Šabršulíno už vstal. Chodí po palubě a shání se po nás."

Jen sestoupili, kapitán se rozkřikl na Dorotku:

„Co se coural? Dávám ti jíst, oblékl jsem tě, dávám ti nocleh — musíš pro mne pracovat. Už ses myslím naučila dost. Vylez do koše na stožáru. Budeš mít hlídku!"

„A co budu dělat?" ptalo se děvče.

„Tady máš dalekohled. Tím se budeš koukat na všechny strany."

„Na všechny strany," přikývla Dorotka,

„Když uvidíš v dálce loď. zavoláš na mne: Haló, loď na obzoru! Když spatříš ostrov, vykřikneš: Haló, ostrov na obzoru!"

„Vykřiknu: ostrov na obzoru," opakovala zase Dorotka.

„Zkrátka, ohlásíš všechno, co uvidíš!"

„Ohlásím všechno, co uvidím!" zasalutovala Dorotka, vzala dalekohled a šplhala do koše. Sotva se tam uvelebila, už křičela dolů:

„Haló, haló — škaredé chlapisko na obzoru!"

„Kde, kde?" vyletěl Šabršulíno a koukal po moři.

„Ale tamhle," hlásila Dorotka a ukazovala přímo na něj. Šabršulíno zčervenal zlostí. Zahrozil jí:

„Mlčíš, ty skřítku! Nebo tě mám pohladit devítiocasou kočkou?"

„Jsem trochu vysoko pro vaši kočičku. Až sem ona nevyskočí," smála se Dorotka a prohlížela si kapitána dalekohledem. Viděla jej, jako by byl docela blízko. Pozorovala, jak se mu zlostí vousy ježí. Potom se podívala do roury dalekohledu z druhého konce. A hle! Viděla kapitána maličkého, jako by byl ve veliké dálce.

Šabršulíno zapomněl na svou zlost a divil se: „Proč se koukáš do dalekohledu obráceně? Vždyť vidíš všechno strašně daleko."

„To se mi právě líbí," volala Dorotka. „Chci vás vidět hodně a hodně daleko. Nejraději až na mořském dně mezi žraloky."

„Prachsec element! Milión trilionů bečka rumu," rozkatil se kapitán. „Jestli nepřestaneš, že za tebou vylezu!"

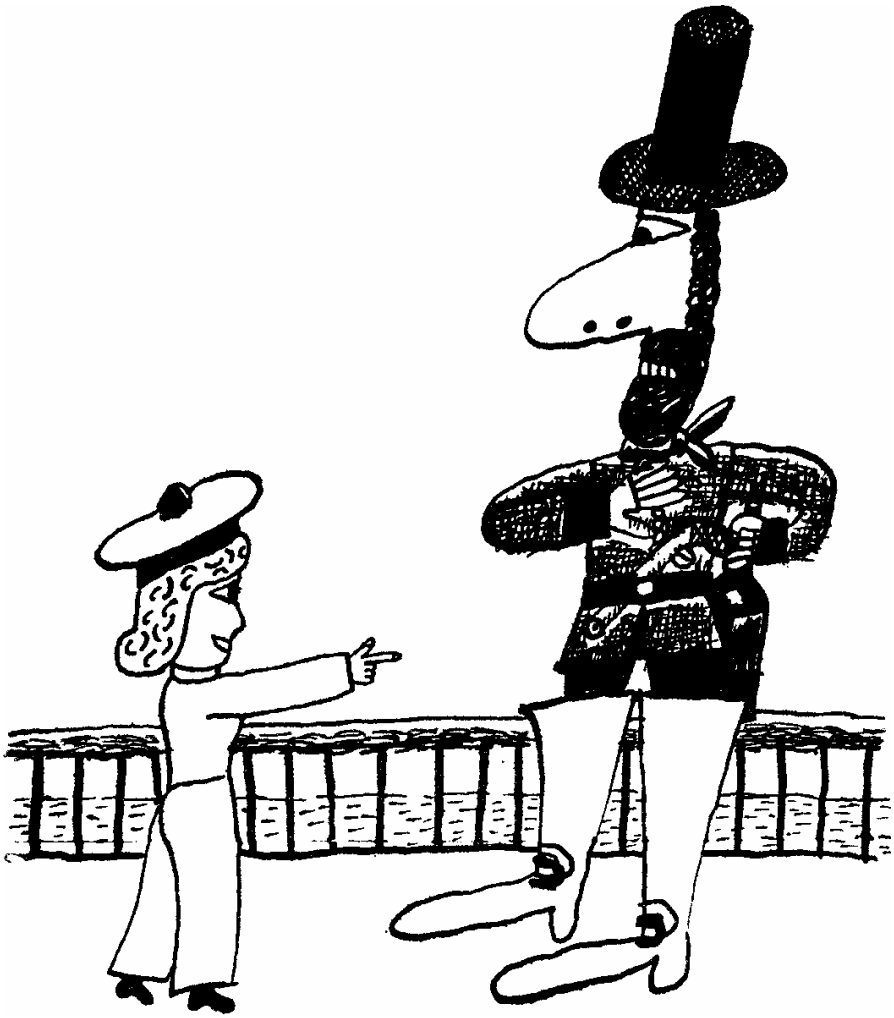

„To nedělejte," radila klidně Dorotka. „Co kdyby najednou zase praskly provazy?"

Šabršulíno se zarazil. Aby snad znovu spadl! To tak! Raději si stoupl až pod stožár, aby na něj Dorotka neviděla. Potom vytáhl z kapsy láhev rumu. Opatrně se rozhlédl, zdali se nikdo nedívá, a začal pít na zlost. Když podruhé zvedal láhev k ústům, ozval se nad ním zase Dorotčin hlásek:

„Hej, kapitáne! Vy máte pěkný dalekohled! Půjčte mi jej!"

Šabršulíno se zalekl. Honem, honem schovával láhev za záda a dělal, že nerozumí.

„Jakýpak dalekohled?"

„No, ten tlustý, co jste se jím zrovna koukal!"

„Ale kdo ví, co jsi viděla," ježil se kapitán a cpal láhev do kapsy. „A vůbec, co se pořád tak hloupě rozkřikuješ? Myslíš, že jsi kapitán?"

„Aha, to jen kapitán se smí hloupě rozkřikovat," odpovídala Dorotka. „Tak já už mlčím!"

Šabršulíno už zlostí také neříkal nic. Ale když myslil, že se Dorotka nedívá, šup, vytáhl zase svou láhev. Ale jen se dotkl úst, najednou bác! Cosi přiletělo shora a vyrazilo mu ji z ruky. Dopadla na zem a roztřískla se na tisíc kousků.

Z koše zaznělDorotčin nářek: „Jejejejej, mně spadl dolů dalekohled!" Nebylo poznat, jestli přitom pláče nebo se směje.

To už Šabršulína dokonale rozpálilo. „Sem všichni, kde jste kdo! Podejte mi to děvčisko! Já je roztrhám na kousky."

Hned se vyhrnuli odevšad loupežníci, bylo jich všech třicetpět – a začali lézt po lanech a po žebřících. Jen jediný zůstal stát klidně na palubě. A to byl statný kormidelník Bibi-Bobi. Dorotka však nečekala. Lezla výš a dál z provazu na provaz, skočila na palubu a zase

lezla vzhůru. A třicet pět loupežníků jako vlci za ní. Ale že jich bylo moc, překážel jeden druhému. Co chvíli některý spadl dolů jako zralá hruška, druhý se překotil přes něj, a než by řekl „švec", byla jich na zemi hromada. Křiku, nadávání, ran a modřin bylo z toho moc, ale Dorotka stále unikala.

Šabršulíno si najednou všiml, že vedle něho stoji muž, který se honby neúčastní. A to byl statný kormidelník Bibi-Bobi.

„Holá, kormidelníku, co to má být? Vzhůru — a pomoz chytit to zbrčené děvče!"

„To bych mohl," řek! klidně Bibi-Bobi. Vyhoupl se na žebřík, a než se kdo nadál, byl vysoko a držel Dorotku v náručí. To proto, že se mu dala sama chytit. Vždyť na celé lodi byl jen jediný muž, kterého se nebála. A to byl statný kormidelník Bibi-Bobi.

„Vyplať ji na místě," křičel radostně Šabršulíno. Kormidelník si položil Dorotku přes koleno. Začal vyplácet. Ale jak! Položil na Dorotčiny kalhoty svou širokou ruku a druhou plácal do ní. Vypadalo to, jako by děvčátko bil až běda — a přece necítila žádnou bolest.

Jak Šabršulíno slyšel dunět rány, vesele si pošlehoval karabáčem, zubil se od ucha k uchu a křičel na kormidelníka: „Jen jí přidej! A pověz jí přitom, že mě musí na slovo poslouchat!"

„Dobře," řekl Bibi-Bobi, a potom polohlasně k Dorotce :

„Ať tě ani nenapadne jej poslouchat!" „A taky jí pověz, že musí mít ke mně úctu!" „Dobře," zavolal zase Bibi-Bobi, a Dorotce řekl: „Ať tě ani nenapadne mít k němu nějakou úctu." Když se už dost natloukl, usadil Dorotku zase v hlídkovém koši a pošeptal jí: „Dnes v noci za tebou přijdu. Náš boj proti tomu starému ničemovi začne! Čekej!"

Dorotka se potichu usmívala. Věděla, že jejím přítelem je chytrý a statečný kormidelník Bibi-Bobi.

Zachráněná loď

V noci někdo zaklepal Dorotce jemně na čelo. Probudila se. Tma byla černá jako školní tabule. Neviděla tedy nic, ale slyšela tichý hlas:

„To jsem já – kormidelník. Jdu se s tebou domluvit. Kapitán chystá na zítřek darebácký kousek. Musíme mu jej překazit!"

Dorotka radostí vyskočila: „Toť se ví, že překazíme. Já ti pomohu, Bibi-Bobi."

„Na to spoléhám," šeptal námořník. „Zítra má jet kolem krásná loď „Trezor", což znamená poklad. A opravdu veze mnoho pokladů – vzácné dříví, stříbro z Mexika a mnoho cestujících. Šabršulíno se jí chce zmocnit, drahé věci ukrást a cestující potopit i s lodí."

„Ten dareba!" řekla Dorotka. „Ale jak mu v tom zabráníme?"

„Všimla sis," odpověděl kormidelník, „že je na palubě jakási hromada přikrytá plachtou? Tam je ukryto dělo. Je velké, jde z něho strach. Obyčejně stačí jedna rána a cizí loď se vzdává na milost a nemilost. Nikdy jsem neslyšel o tak velkém dělu. Ale zítra nesmí ani vystřelit. To bude tvá starost."

„Jak to udělám?"

„Ráno za šera se vplížíš pod plachtu. Vezmeš s sebou hrneček vody a naliješ ji do dírky na konci dělové roury. Tím se rozmáčí prach a nabité dělo nebude moci vystřelit."

„To je hezké," radovala se Dorotka. „A co ještě?"

„Já se zas postarám, aby se polámalo kormidlo, abychom v rozhodné chvíli nemohli loď řídit. Snad nám pak přece uteče ta krásná loď „Trezor", což znamená poklad."

Podali si ruku, že to všechno provedou – a také pro-

vedli. Dorotka dala dělové rouře napít a pak opatrně každou kapičku utřela. Kormidelník zas nařízl kormidlo, aby se zlomilo, kdyby jím prudce zatočil.

Ten den postavil Šabršulíno na hlídku kromě Dorotky ještě loupežníka, který se jmenoval Pikpoket, což znamená „kapesní zloděj". Pikpoket měl jen jedno oko - druhé mu vyrazili v nějaké rvačce — ale viděl jím znamenitě. Jen se rozhlédl po moři, a už volal dolů:

„Haló, loď na obzoru!" A za chvilku hlásil: „Rozeznávám vlajku. Je to Trezor." A hned lezl dolů, aby mu při loupeži nic neušlo.

Šabršulíno na palubě radostí vyskakoval. Už viděl, jak se do jeho pokladny postěhuje stříbro i všechny klenoty cestujících. Hned začal chystat svou loď k útoku. Především kázal stáhnout černou pirátskou vlajku s bílou lebkou a dvěma zkříženými hnáty. Místo ní dal vyvěsit vlajku holandskou.

Potom svolal na palubu celou svou bandu. Všichni dostali zbraně, ale museli je ukrýt pod šaty a mezi bedny i provazy. Pak se rozsadili a rozestavili po pa-

lubě jakoby nic, jako by byli poctiví námořníci. Na plachtu přehozenou přes dělo se roztáhl Šabršulínův vrchní dělostřelec jménem Brigant – což znamená „lupič". Tvářil se, jako by se vyhříval na sluníčku.

Krásná loď „Trezor" se rychle blížila. Šabršulíno přikázal jednomu lodníkovi, aby si lehl na zem, jako by byl na smrt nemocen. Chtěl opakovat kousek, který provedl kormidelníkovi. Když byl „Trezor" hodně blízko, volal:

„Haló, vy tam! Zastavte! Máme tu těžce nemocného, a nemáme lékaře. Vezměte jej na svou loď. Zaplatíme za dopravu."

Krásná loď „Trezor", což znamená poklad, se skutečně zastavovala. Lidé na palubě volali:

„Máme dobrého lékaře. Přeneste sem svého nemocného! Rádi se o něj postaráme."

V té chvíli dostala Dorotka strach o krásnou loď „Trezor", což znamená poklad, a o ty hodné lidi na ní. Dostala nápad. Rychle slezla dolů a úkradkem se zmocnila černé pirátské vlajky. Jako veverka vyšplhala zas nahoru. Spustila potají holandskou vlajku a vyvěsila strašlivou černou, na níž je bílá lebka a dva zkřížené hnáty.

Nikdo z loupežníků si toho nevšiml, ale na „Trezoru" to uviděli. Ulekli se. Poznali, že byli oklamáni. Rychle napjali všechny plachty a uháněli pryč.

Šabršulíno se rozvzteklil. Lítal po palubě, vrčel jako vlk a švihal námořníky karabáčem. „Rychle za nimi, darebáci! Musíme je chytit!"

Lupiči také honem natahovali plachty. Za chvíli užuž nešťastnou loď doháněli. Vtom – prásk! Bibi-Bobi křičel: „Kapitáne, zlámalo se kormidlo! Nemohu loď řídit!"

Šabršulíno se chytil za hlavu. Potom se rozkřikl na Brigantа, vrchního dělostřelce:

„Rychle vystřel z děla! .Trezor' se lekne a zastaví!"

Brigant chtěl vystřelit, ale mokrý prach nechytil. Zasyčel, ale nevybuchl.

„Vystřel, vystřel, ty mořský hade, plesnivá bečko, líný žraloku!" vyrážel ze sebe Šabršulíno a třásl se zlostí.

Brigant se potil, namáhal, ale dělo mlčelo. „Nevím, co se stalo, Ono to nestřílí!" volal zoufale.

Šabršulíno se rozběhl k dělu sám. Koukal na ně zezadu, koukal zpředu, oklepával je, ale nemohl pochopit, jaký zázrak se tu stal. A zatím krásná loď „Trezor", což znamená poklad, se vzdalovala víc a víc,

Všichni lupiči se sběhli kolem děla. I kormidelník přišel. A jak kapitán strkal zvědavě hlavu až do otvoru, Bibi-Bobi jako náhodou do něho vrazil. Šabršulínova hlava vjela do dělové roury až po krk a nešťastný vůdce lupičů ji nemohl vytáhnout, Nešla sem ani tam, trčela v díře pevně. Šabršulíno řval, házel rukama i nohama jako hadrový panák — ale všechno marně.

Piráti jej začali vytahovat za nohy. Nejvíc se přičiňoval Bibi-Bobi. To bylo ještě horší. Šabršulíno vříškal bolestí a křičel: „Přestaňte, vždyť mi vyvracíte nos z kořene a obracíte uši na ruby!"

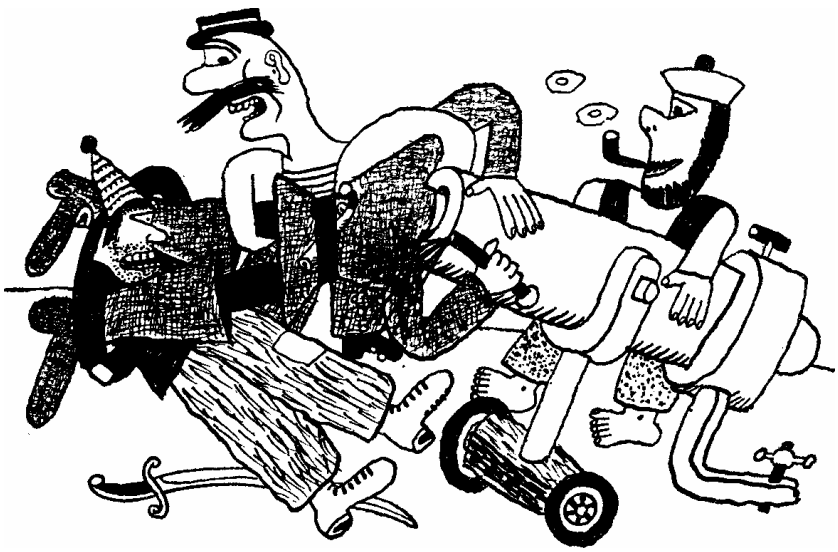

„Ale jak ti máme pomoci?" ptali se loupežníci.

Šabršulíno žádnou radu nevěděl. A tu se ozval z hlídkového koše tenký hlásek Dorotčin: „Já vám poradím. Přisypte suchého prachu. Dělo vystřelí a kapitánovu hlavu vyhodí."

Šabršulíno se třásl strachem. „Ne, ne, ne, ne! To nedělejte! Nestřílejte z děla! To by mi hlavu docela od těla odtrhlo!" A úzkostí sebou tolik házel a lomcoval, že konečně přece hlavu vytáhl. No, běda, běda! Nos měl červený jako mrkev a nabìhlý jako okurku. A místo uší jako by mu seděly po stranách hlavy dva velké brambory. Sotva se dostal ven, vztekle zahrozil vzhůru na Dorotku:

„Počkej ty tam! Chtěla jsi zabít svého kapitána! To ti neprominu!"

Jak se tak díval nahoru, zpozoroval černou vlajku na stožáru. „Aha, už vím, proč nám bohatá loď „Trezor" utekla. Tys nás zradila! Vzhůru pro ni, hoši! Připravila nás všechny o pěkný výdělek!"

Než se Dorotka nadála, už ji loupežníci stáhli na palubu a postavili před kapitána. Třel si pomačkaný nos a hněvivě zavrčel:

„Zavřete ji do podpalubí! Teď se s ní zdržovat nebudeme. Zítra ji postavíme před veliký a přísný soud!"

Dvacet hrubých rukou strkalo děvčátko ke schodům do studeného a tmavého podpalubí. Dorotka jen ještě zahlédla, jak v dálce šťastně mizí krásná loď „Trezor", což znamená poklad.

Dorotka před soudem

Hned ráno svolal Šabršulíno všechny loupežníky k soudu nad Dorotkou. Posadili se na palubě do kruhu a doprostřed si dal kapitán postavit stůl. Kývl na tlustého dělostřelce Briganta:

„Aby soud byl slavný, musí být soudcové tři. Posaď se napravo, vedle mne!" Potom kývl na Pikpoketa:

„Ty budeš třetím soudcem. Posaď se nalevo vedle mne!" Pikpoket nadutě zasvítil svým jediným okem a šel si sednout ke stolu. A hned začal rozkládat:

„Soudům já rozumím, protože jsem plul do Zadní Indie . . ."

Ale nedovykládal! Loupežníci začali proti Zadní Indii bručet. Každý už aspoň stokrát slyšel o tom, jak tam Pikpoket plul. Vykládal to pořád, ať se to hodilo nebo nehodilo. Proto jej Šabršulíno zarazil:

„Teď nemluv o Zadní Indii! Máme jiné starosti. Vše-

cko, co se na tomto slavném soudu stane, musí být zapsáno. Kormidelníku, jmenuji tě zapisovatelem. Usaď se proti mně a zapisuj! Dříve však přiveď obžalovanou!"

Kormidelník vzal klíč a šel pro Dorotku. Když ji vedl nahoru, pošeptal jí:

„Nic se neboj! Ať tě Šabršulíno odsoudí, jak chce, já ti pomohu. Na mne se spolehni!"

Dorotka se na něj usmála: „S tebou, Bibi-Bobi, se nikoho nebojím!" Klidně se postavila před soudce. Šabršulíno povstal a zamračeně se otázal:

„Obžalovaná, povězte nám, jak se jmenujete!"

Dorotce se zdálo náramně směšné, že jí kapitán říká „vy obžalovaná". Neudržela se a zasmála se:

„Chichichi — chachacha!"

„To není žádné jméno!" přísně řekl Šabršulíno. „Odpovězte řádně, jak se jmenujete! To musí být zapsáno."

„Proč se ptáte, kapitáne? Vždyť přece víte, že se jmenuji Dorotka. A kde jste mě ukradl, to jste snad také nezapomněl."

„Dost, dost! Já jsem tě neukradl. Já jsem tě vzal na vychování." zastavil ji Šabršulíno. Nerad slyšel, když se říkalo, že něco ukradl. „To nám už dostačí, viďte, páni soudcové?"

Brigant byl tlustý a líný. Proto jenom zabručel: „To nám stačí!" Ale Pikpoket zasvítil svým jediným okem a zakřičel: „Nestačí! Musí se ještě zapsat, kdy se narodila, kde se narodila a proč se narodila. Já soudům rozumím, protože když jsem plul do Zadní Indie . . ."

„Jedeš se svou Zadní Indií!" okřikl ho Šabršulíno. „Nezdržuj nás! Ptám se vás nyní, obžalovaná: Přiznáváte se, že jste dala lodi „Trezor" tajné znamení, aby uprchla?"

„To jsem neudělala," řekla Dorotka.

„Cože? Ona zapírá? To když já jsem plul do Zadní Indie.. ."

Ale nedořekl. Šabršulíno jej pádnou pravicí posadil zase na židli a zahučel:

„Nezačínej mi zas o Zadní Indii! — Obžalovaná, vy tedy zapíráte, že jste dala .Trezoru" tajné znamení?"

„To se ví!" hodila hlavou Dorotka. „Protože to žádné tajné znamení nebylo. Každý je mohl vidět. Vystrčila jsem váš ohavný prapor a dost! Lidem na „Trezoru" se tak zalíbil, že samou radostí utekli. Za to já přece nemohu."

„Aha," zasmál se jedovatě kapitán. „Tak se přece přiznáváte? Dobře. Hned můžeme vynést rozsudek. Prosím pány soudce, aby navrhli nějaký přísný trest. Já potom rozhodnu. Tak co myslí pan soudce Brigant?"

Ale pan soudce nemyslil nic. Tlusťoch totiž podřimoval. Loupežníci sedící kolem ho vzbudili rýpnutím pod žebra:

„Máš navrhnout Dorotce nějaký trest."

Brigant vyskočil, protřel si oči a koktal:

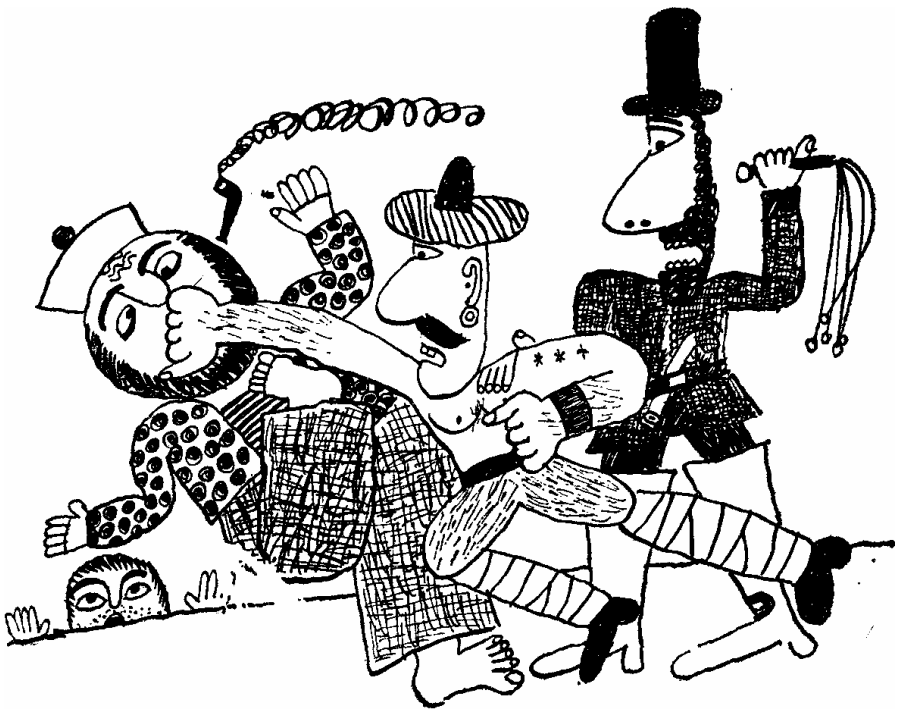

„Já myslím - já bych řekl — navrhuji — no, řekněme, že by se jí zakázalo pít celý měsíc rum. A třeba i dva měsíce, no ne?"

„Nesmysl." zabručel Šabršulíno. „To by byl tak trest pro tebe! Copak myslí pan soudce Pikpoket?" Pikpoket se postavil, utřel si pyšně vousy a spustil:

„Slyšeli jste, jak hloupě promluvil pan soudce Brigant. Ale to není nic divného, protože v jeho hlavě se nikdy žádná chytrá myšlenka nenarodila. Ale když já jsem jel do Zadní In . .."

Ale tentokrát skončil uprostřed slova. Brigant najednou vyskočil, rozpřáhl se a bác! Udeřil Pikpoketa plnou dlaní na tvář.

„Tady máš něco na svou Přední Indii, abys pořád nemluvil o Zadní!" zakřičel.

Pikpoket se však nedal. Vjel oběma rukama Brigantovi do vlasů a oba páni soudcové se bili, až se z nich prášilo. Ostatní loupežníci užuž vstávali ze země, aby se přidali. Mohla z toho být veliká a slavná pranice po celé lodi, kdyby Šabršulíno nezačal loupežníky mydlit karabáčem hlava nehlava.

„Klid, pánové! Musíme skončit soud!" křičel. Když se hluk utišil, pronesl slavnostním hlasem rozsudek nad Dorotkou.

„Odsuzuji obžalovanou Dorotku takto: Za svůj zločin bude zavřena do lodního vězení. Nedostane ani jíst, ani pít, až zemře hladem."

Všem loupežníkům se zatajil dech nad krutým trestem. Šabršulíno se na ně pyšně podíval a pokračoval:

„Jako zvláštní milost se povoluje obžalované, aby vyslovila své poslední přání. Ať je jaké chce, bude vyplněno."

Všichni se podívali na Dorotku, co si vyžádá. Děvčátko zamžouralo lišácky na kormidelníka a řeklo:

„Mám umřít hladem. Jenže jsem to ještě nikdy ne-

dělala. Bojím se, že to netrefím. Vy jste byl, kapitáne, vždycky mým výborným učitelem. Mé poslední přání je; abyste se dal zavřít do vězení se mnou. Budu se dívat, jak se to dělá, když odsouzenec umírá hladem. Naučím se tomu od vás."

Šabršulíno zbledl. Brada se mu zatřepala, oči zamrkaly, strachem mu na čelo vyskočil pot. Rozhlížel se po loupežnících a koktal:

„Ale to se nemůže stát. To nejde. To soud nemůže dovolit. Loď přece nemůže zůstat bez kapitána."

„Řekl jste, že mi každé přání splníte," připomínala Dorotka.

„A tady to mám v zápise napsáno," potvrdil kormidelník.

„Napsáno? To je nějaká chyba!" křičel Šabršulíno. „Vymaž to! Vyškrab to! Přeškrtej to! Já jsem nic neslíbil, pravda, páni soudcové?"

„To se ví! My o žádném slibu nic nevíme," prohlásili drze Brigant a Pikpoket.

„Vy lháři! Že se nestydíte!" hrozila jim Dorotka pěstí. „Nechci s vámi už ani mluvit. Odveďte mě do vězení!"

„Tak, tak, do vězení s ní!" křičel Pikpoket. „Odsouzenec se vždycky musí odvést, protože když jsem jel do Zadní Indie, tak .. ."

„Dost!" zarazil jej Šabršulíno. „Dorotku odveďte a kormidelník-ať čte zápis o tomto slavném a spravedlivém soudu!"

Bibi-Bobi povstal a začal číst:

„Zápis o velikém a slavném soudu na lodi kapitána Šabršulína. — Soud začal pan soudce Pikpoket vyprávěním, že jel do Zadní Indie. Obžalovaná prohlásila, že se jmenuje Chichichi Chachacha. Když ji kapitán napomenul, řekla, že se jmenuje Dorotka. K tomu oznamuje pan soudce Pikpoket, že plul do Zadní Indie. Obžalovaná se přiznává, že dala lodi .Trezor' zna-

mení ohavným praporem. Za trest navrhuje pan soudce Brigant, aby nepila rum. Hlásí se o slovo pan soudce Pikpoket a vypráví, že jel do Zadní Indie. Na to přitiskl pan soudce Brigant svou pravici na tak zvanou Přední Indii pana soudce Pikpoketa. Dorotka byla odsouzena k smrti hladem a odvedena do vězení. K tomu hlásí pan soudce Pikpoket, že cestoval do Zadní Indie." Když kormidelník dočetl, zůstal Šabršulíno sedět s otevřenými ústy.

„Tak se mi zdá," řekl, „že ten zápis je nějaký divný." „Ale vždyť to tak bylo, ne, kamarádi?" kývl kormidelník na ostatní lodníky.

„No, ba, no, ba. Bylo to tak!" svědčili loupežníci. Šabršulíno si smutně hladil bradu. „Takový to byl! krásný a slavný soud! Moc se mi líbil. Ale na papíře tak nevypadá. Víš co? Hoď zápis do moře. Zkazilo by mi to celou radost. A Dorotka musí umřít hladem,ať je to někde zapsáno nebo ne."

Dorotka ve vězení

Šabršulíno dal Dorotku zavřít do malé komůrky v podpalubí. Bylo tam ticho a smutno. Celý den čekala Dorotka, že za ní přijde Bibi-Bobi. Slunce zapadalo, stmívalo se, a kormidelník se neobjevoval. Dorotka měla velký hlad a ještě větší žízeň.

„Že on na mne zapomněl!" naříkala. „Musím zde opravdu umřít? Už nikdy neuvidím tatínka a Toma a Boba a psíka Jerryho?" Položila hlavu do dlaní a rozplakala se.

Pojednou zaslechla v podlaze nějaké škrábání. Jako by tam myška hryzala. Potom se začala dvě prkna pomalu zvedat. Z díry se vysunula ruka, V ruce byl bochník bílého chleba a veliký kus salámu. Potom se ukázala druhá ruka. V té byla konvice plná sladkého čaje. Nakonec vylezla z díry kudrnatá hlava kormidelníkova.

„Touto bránou budu vcházet do vašeho hradu princezno," povídal a pod vousy se rozpustile usmíval. Vylezl nahoru a posadil se vedle děvčátka. Dorotka skákala radostí a velice mu děkovala. Potom snědla půl bochníku chleba, tři čtvrtiny salámu a vypila celou konvici čaje.

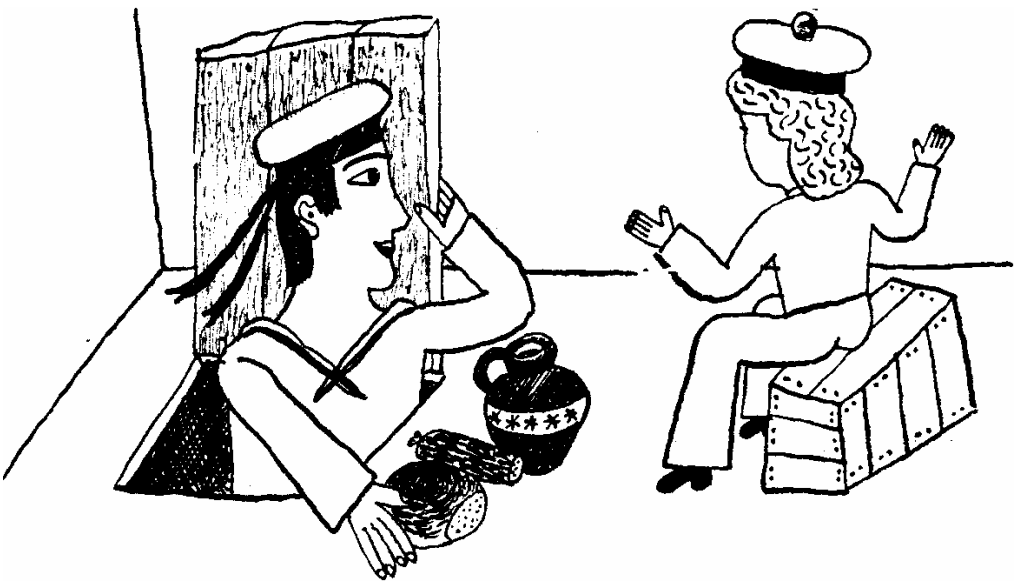

„Jen jez, jez!“ povídal kormidelník a pod vousy se lišácky usmíval. „Čím budeš tlustší a červenější, tím hůř pro kapitána."

„Proč by kapitánovi škodilo, že budu dobře vypadat?" ptala se Dorotka.

„Protože je veliký strašpytel. Když uvidí, že tě hlad a žízeň neumořily, poleká se. Bude myslit, že jsou to čáry a kouzla. A ty že jsi čarodějka."

„Sláva, sláva, já budu čarodějkou!" radovala se Dorotka a skákala po jedné noze.

Potom začal kormidelník vyprávět, jak ještě všelijak budou kapitána strašit. Ale mluvil tak potichu, že to neslyšela ani myška, co běhala po chodbě. Ba ani pavouk u okna nic nezaslechl. Jen viděl, jak se Dorotka chichtá. Bibi-Bobi vypadal vážně, ale pod vousy se poťouchle usmíval.

Když kormidelník zase dírou v podlaze-vylezl, urovnal za sebou vyražená prkna, aby nikdo nic nepoznal. Tak chodil navštěvovat Dorotku každý večer. A vždycky donesl mnoho jídla i pamlsků: pomerančů, sušených hroznů, fíků a oříšků.

Za týden si Šabršulíno usmyslil, že se na mrtvou Dorotku podívá. Domníval se, že už dávno zahynula. Ve dveřích vězení bylo malé okénko. Tudy chtěl nahlédnout dovnitř. Když Dorotka slyšela, že přichází, začala si zpívat, až se to po lodi rozléhalo. Sotva spatřila v okénku jeho zamračený obličej, sladce se usmála, uklonila se a řekla:

„Pěkně vás vítám, kapitáne! Jen pojďte dál za mnou! Mám tady takovou pěknou světničku. Moc se mi v ní líbí."

Šabršulíno zdřevěněl leknutím. Mrtvá si zpívá? A směje se? Honem se štípl do nosu, jestli to snad není jenom sen. Ale štípnutí zabolelo, až zakvikl. Nic se mu tedy nezdálo.

Konečně se vzpamatoval a optal se Dorotky:

„Nemáš hlad, že jsi tak veselá?"

„Vůbec ne!" smála se. „Copak mi schází? K snídani si zapískám, k obědu si nějakou písničku zazpívám a k večeři si nadělám kotrmelců. To mi docela stačí. A ještě zbývá. Přijďte ke mně dnes na oběd!"

Šabršulíno už neřekl ani a ani b, a pádil na palubu, až se mu za patami prášilo. Vyhledal si kormidelníka. Věděl, že chytřejšího člověka na lodi nenajde.

„Poslyš!" pravil mu. „Jakpak dlouho trvá, než člověk umře hladem a žízní?"

„Slyšel jsem, že člověk bez jídla i čtyři týdny vydrží. Ale bez pití prý za čtyři dny umře," odpověděl kormidelník.

Šabršulíno divně vrtěl hlavou:

„Dorotka je už osmý den o hladu a žízni — a pořád je plná života. Jen si hopkuje a zpívá."

„Jak je to možné? Už má být přece dávno mrtvá skrz-naskrz!" divil se na oko Bibi-Bobi. Pod vousy se však lišácky usmíval.

„Je až moc živá," smutně řekl Šabršulíno.

„To je prapodivné," vrtěl hlavou kormidelník. „V tom budou nějaké čáry! Já bych ji na vašem místě raději z vězení pustil."

„Ne, ne, ne!" odpíral Šabršulíno. „Možná že jí tam někdo potají nosí jídlo."

„To by mohlo být," souhlasil kormidelník. „Ale poradím vám. Dejte dveře zapečetit. Kdyby tam někdo vešel, pečeť bude zlomena."

„Dobrá rada!" řekl kapitán. A ještě v tu hodinu dal dveře zapečetit sedmi pečetěmi.

Za tři dny se šel na Dorotku podívat zase. Jak jej slyšela, sundala si střevíc, házela jím do vzduchu a chytala jej jako míč. Vesele si přitom vykřikovala. Na Šabršulína se pěkně zasmála a poklonila se až do pasu.

„To jsem ráda, že vás vidím, kapitáne," řekla. „Copak je nového? Kolikpak lodí jste zase oloupil?"

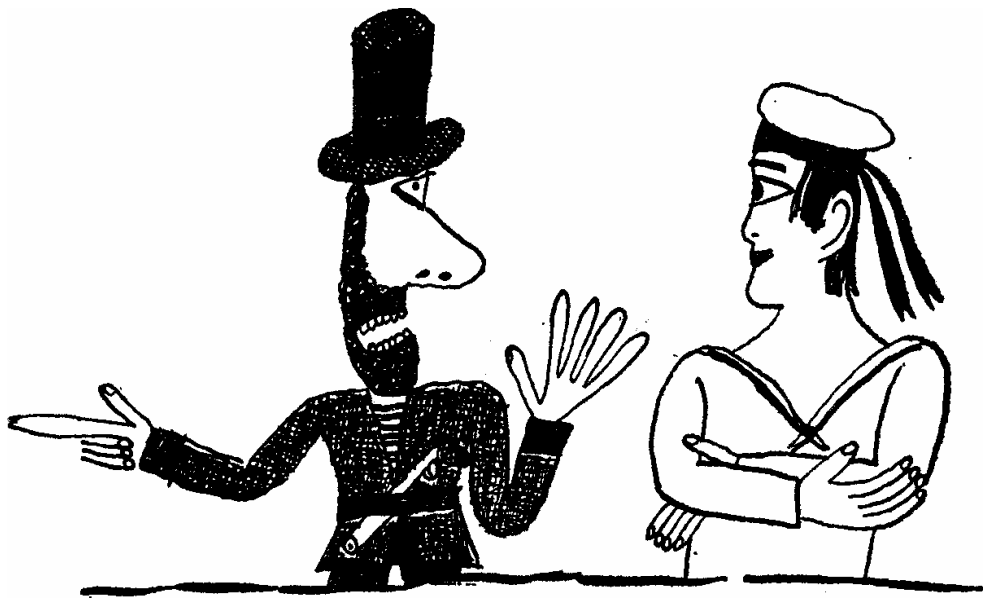

Šabršulíno ani neodpověděl a jen koukal po pečetích na dveřích. Viděl, že jsou neporušené, a zarazil se, Znovu pádil za kormidelníkem na radu.

„Poslyš! Dorotka je ještě míň mrtvá než minule. Skáče a hází si střevícem jako míčem."

Bibi-Bobi vypadal, jako by se náramně divil. Ale pod vousy se chytře usmíval.

„Povídal jsem vám, kapitáne, že to děvče umí čarovat. Nechci vás strašit, ale na vašem místě bych ji už ani hodinu ve vězení nenechal."

„Ne, ne, ne!" ježil se Šabršulíno a zlostně házel rukama. „Možná že jí tam někdo jídlo prostrkuje okénkem ve dveřích."

„To by také mohlo být," přisvědčil kormidelník, „Dejte udělat nové dveře, celé je pobijte železem a klíč noste na krku. Okénko ať je hustě zamřížované!"

„Výborná rada," chválil kapitán. A ještě týž den dal udělat nové dveře. Kázal je pobít železem a klíč si pověsil na krk.

Za tři dny se šel opět na Dorotku podívat. Jak poznala jeho kroky, začala dělat po podlaze kotrmelce a pískala k tomu jako kluk. Na kapitána se zase hezky usmála, poklonila se až k zemi a řekla:

„To je od vás hezké, že za mnou jdete, kapitáne. Mám se tady sice pěkně, ale stýská se mi po vás a vaší šestiocasé kočce."

„Snad chceš říci devítiocasé," pravil kapitán.

„Ale ne," odpověděla Dorotka. „Říkám šestiocasé, protože chci říci šestiocasá. A proč bych říkala devítiocasá, když i přes železné dveře vidím, že má jen šest ocásků?"

Šabršulíno se podíval na svůj karabáč. Však mu visel po boku. A hrůzo hrůzoucí! Uviděl, že řemínků je opravdu jen šest. Znova pelášil za kormidelníkem pro rozum.

„Poslyš! Dorotka je živější, než jsem ji kdy viděl. Dělá kotrmelce a píská."

Bibi-Bobi vrtěl starostlivě hlavou – pod vousy se však usmíval docela vychytrale.

„Vždyť jsem vám povídal, kapitáne, že jsou v tom nějaká kouzla. Copak vám říkala?"

Šabršulíno se chytil za hlavu: „Kdybys věděl! Je to přece jen čarodějnice. Přes dvoje dveře poznala, že moje devítiocasá kočka má jen šest řemínků. A já jsem o tom sám nevěděl."

„Ó, to už je vážné, strašně vážné," naříkal kormidelník. „Kterému kapitánovi padají z karabáče řemínky, s tím prý se stane brzy něco zlého. Tak jsem to slyšel odjakživa vyprávět. A jakmile jeho devítiocasá kočka ztratí poslední ocásek, je konec kapitánovi i lodi. Já bych na vašem místě dal hned děvčeti svobodu."

„Ne, ne, ne!" štěkal se Šabršulíno a zlostně dupal nohama, „I když je čarodějka – na svobodu ji nepustím. Zítra ráno ji dám hodit do moře. To udělám. A teď si musím jít odpočinout. Jsem nějak unaven."

Opravdu vypadal velmi utrmáceně. Nohy se mu hrůzou třásly. Div neupadl. Mít na lodi čarodějnici, to není jen tak!

Když druhý den ráno poslal pro Dorotku – vězení bylo prázdné. Pečeti neporušené, dveře zamčené, a děvče zmizelo!

Prohledali celou loď, všechno vymetli, a přece nikdo nemohl říci, jak a kam se Dorotka ztratila. Nestačili se divit.

Jen Bibi-Bobi se pod vousy vítězně usmíval.

Na lodi straší

Kormidelník dobře věděl, kam se Dorotka ztratila. Odvedl ji v noci dírou v podlaze a podobným otvorem ji dopravil do skladiště uloupeného šatstva. Tam se Dorotce teprve jaksepatří líbilo! Mohla se strojit do nejroztodivnějších šatů. Mohla si hrát na princeznu, na rytíře, na biskupa, na tanečnici, na vojáka nebo na čarodějnici. Ke všemu měla obleky pohotově.

Když loupežníci prohledávali loď, vlezla do skříně, zamotala se do dlouhého červeného pláště, který splýval až na zem – a bylo. Přišel loupežník, nakoukl a řekl:

„A – tam visí v koutě plášť! Po tom mi nic není!" A šel.

Vedle Dorotčiny nové skrýše měl svou kabinu kapitán. Kormidelník děvčeti vysvětlil, že je to tak velmi dobré. Když jednou Šabršulíno seděl v jídelně u oběda. Bibi-Bobi přišel a dal se do práce.

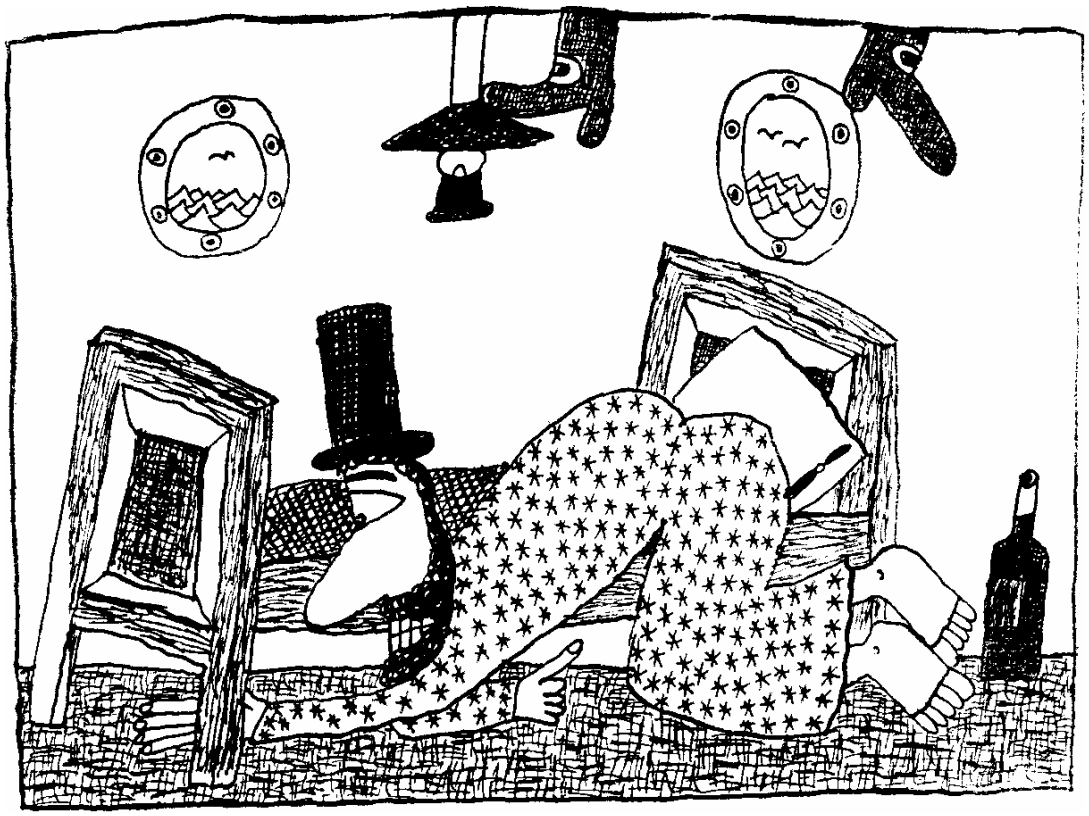

Obratně vytáhl ve stěně dvě prkna. Tak vznikl otvor, kterým se mohla Dorotka snadno protáhnout do Šabršulínovy světničky. A mohla odtud zase beze stopy zmizet, protože desky se daly zasadit, jako by s nimi nikdo ani nehnul.

Od té doby se začaly v Šabršulínově ložnici dít věci neobyčejné, ba skoro strašidelné. Jednou ráno se kapitán probudil a chtěl se obout. Boty nikde! Pod postelí nic, za postelí nic. Pod stolem nic, za stolem nic. Šabršulíno hromoval, až se strop třásl. Potom se najednou podíval vzhůru — a zkoprněl! Jedna bota visela na lampě, druhá na klice kulatého okénka.

„Milión trilionů beček rumu! Jak se tohle mohlo stát?" vrčel kapitán a škrábal se v chlupaté bradě, „Že by mi sem někdo vlezl, to není možné! Já se sice nevzbudím, kdyby mě po palubě za nohy vozili, ale dveře jsou zamčeny. Hm — hm — hm! Leda že bych to byl provedl já sám? Nejspíš jsem si večer trochu víc přihnul rumu a zažertoval jsem si. No, konečně, proč by si člověk nemohl někdy trochu zahrát?"

Tak rozumoval, uklidnil se a dal se do obouvání.

Na druhý den jej čekalo nové překvapení. Večer přišel z paluby a chtěl si pročesat vousiska kartáčem. To byl jeho zvyk před spaním. Tentokrát však kartáč jako by do moře zapadl.

No, nevadí, myslil si Šabršulíno. Já jsem krásný i bez brady, neřkuli bez kartáčování. Půjdu spát!

Ale ještě nevlezl pořádně do postele, už zaječel a vyletěl z lůžka, jako by jej vystřelil. Zoufale si třel místo, kde člověk obyčejně sedává. Cosi bylo pod prostěradlem a ukrutně ho popíchalo.

„Ježek!" zarval kapitán. Ježka měl kuchař v kuchyni, aby chytal všelijaký hmyz. Šabršulíno se na pichlavé zvíře strašně dopálil. Chytil hůl, namířil tam, kde měl ježek asi hlavu, a bac! Udeřil vší silou. Trefil dobře.

Štětináč se ani nepohnul. Pln radosti hrábl kapitán pod prostěradlo, aby mrtvého ježka vytáhl. A tu máš! Najednou držel v ruce – svůj kartáč na vousy.

V tu chvíli zkoprněl. No toto! Potom láteřil a zavolal svého sluhu, loupežníka Kdecovzala Všekrada.

„Jakpak jsi to dnes poklízel v mém kapitánském pokoji?"

Kdecovzal se ulekl, až se mu kolena zatřepala. Koktal:

„Ja-ja-ja-ko-ko-ko vždy-vždy-vždy-cky-cky-cky!"

„A kdo mi dal kartáč do postele?"

„Já-já-já ne-ne-ne, pa-pa-pa-ne-ne-ne!"

„A kdo tedy? Snad nějaký duch?" rozkřikl se kapitán.

„Du-du-du-duch!" opakoval polekaný Kdecovzal Všekrad. Když to vykoktal, Šabršulíno se zamyslil. A což kdyby tak opravdu duch? Jestli je Dorotka čarodějnice, mohla by se proměnit i v ducha. Brrr – obešla jej

hrůza! Vyhnal Kdecovzala a se strachem čekal, co se stane dál.

A stalo se! Ráno si chtěl po těžké noci zapálit dýmku. Nacpal a přiložil oheň. A v tom tr, tr, trrr, prásk, prásk, prásk – v dýmce vrčelo, chrčelo a práskalo, tabák vyletoval a jiskry stříkaly kapitánovi do vousů, do nosu i do úst. Než se vzpamatoval, ohořelo mu půl knír u. Podělšen vyhodil začarovanou dýmku oknem do moře.

A přece dýmce nic nescházelo. Jen tajemná ruka přimíchala kapitánovi do tabáku trochu střelného prachu.

Od té chvíle chodil Šabršulíno jako bez duše. Nikomu nic neřekl, ale strachu měl plno. Čáry nepřestávaly! Děly se divy divoucí. Před obědem si zaskočil do kabiny na trochu rumu. To vždycky, aby prý mu lépe chutnalo, ačkoliv i bez rumu jedl jako vlk.

Ten den bylo přenáramně horko. Proto se kapitán na trochu studeného rumu zrovna třásl. Sliny se mu sbíhaly, a jak zvedl láhev k ústům, jazyk mu samou rozkoší poskakoval. Kdyby byl věděl, že mu „duch" rum vylil a láhev naplnil mořskou vodou! Mořská voda je ohavně slaná a hořká.

Žíznivý kapitán si pořádně zavdal – a v tu chvíli všecek zdivočel. Začal se šklíbit, koulet očima, skákal hned po levé a hned zas po pravé noze, prskal a plival kolem sebe. Rozzuřen praštil pak lahví o zem a tu teprve viděl, že z ní teče obyčejná voda.

Pln zlosti běžel do jídelny zajíst tu hořkou a slanou chuť. Ve spěchu zapomněl v kabině karabáč. Když se vrátil – v tu chvíli oněměl! Karabáč ležel na stole jako předtím, ale místo šesti řemínků měl jich jen pět. Vedle ležel lístek psaný neznámou rukou:

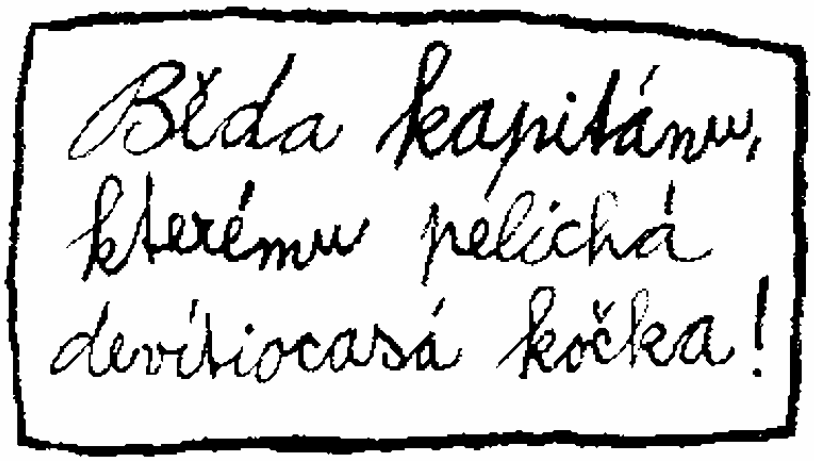

Toho se zděsil kapitán víc než všeho ostatního. Lístek nikomu neukázal, ale karabáč nosil od té chvíle pod košilí. Večer jej strčil opatrně pod poduškу. Ale co to bylo platno! Když se probudil, našel vždycky o řemínek míň. Konečně zbýval už jen jediný. Šabršulíno se bál, co se stane, když se i ten poslední ztratí.

Nakonec se přiznal kormidelníkovi. Bibi-Bobi jej vystrašil ještě víc a pak mu dal radu:

„Máte přece v kabině takovou velikou okovanou truhlu. Zahrabte karabáč až na dno. Zamkněte, ale klíč u sebe nenechávejte! Dejte jej třeba mně! U mne jej žádný duch nebude hledat!"

Šabršulíno to udělal — a celé tři dny měl pokoj. Pak mu napadlo přece se podívat, jak se vede jednoocasé kočce v truhle. Vyžádal si od kormidelníka klíč, otevřel a v té chvíli všecek zkřehl. Zima jím lomcovala. Z karabáče zmizel poslední řemínek! Zdrcený šel si postěžovat kormidelníkovi. Ale ten jej teprve poděsil.

„Tak to už je s vámi konec, kapitáne! Docela konec! Nevím, co se stane. Snad se loď potopí nebo vyletí do povětří. Nebo zemřete jen vy — ale najisto to bude něco strašlivého."

Šabršulíno se zapotácel a dva lednici jej museli odnést na lůžko. Do večera se potil, drkotal zuby a teprve pozdě v noci usnul těžkým snem. Bylo kolem půlnoci, když cítil, Jako by mu někdo stahoval pokrývku. Probral

se ze spaní, rozhlédl se - a v tu chvíli docela zmrtvěl. Uprostřed pokoje stála postava v dlouhých bílých šatech, v ruce svíčku! Světlo jí padalo na tvář, která byla bílá jako padlý sníh. A přece ji Šabršulíno poznal. Byla to čarodějnice Dorotka – či spíš její duch?

Kapitán strašlivě zařval a zkroutil se na posteli jako preclík. Pokrývku si přehodil přes hlavu, aby raději neviděl a neslyšel.

Tak zůstal nejméně hodinu. Když nic ani nezaharašilo, opatrně vystrčil nos. V kabině bylo tma a ticho, jako by všechno byl jen těžký sen.

Ale nebyl. Dorotce dalo dost práce, než si umyla obličej od mouky, jak dobře ji Bibi-Bobi na to strašení nabílil.

Šabršulíno se z hrůzy probral, teprve když začalo svítat. Pak se rozhodl: „Teď mám té začarované lodi zrovna až po krk. Už to déle nevydržím! Copak já musím být kapitánem? Copak jsem si nenakradl už dost peněz? Nemohu být živ bez práce a bez starostí? Prodám svou loď. Kdo ji koupí, dostane strašidlo Dorotku přídavkem. A já budu mít pokoj!"

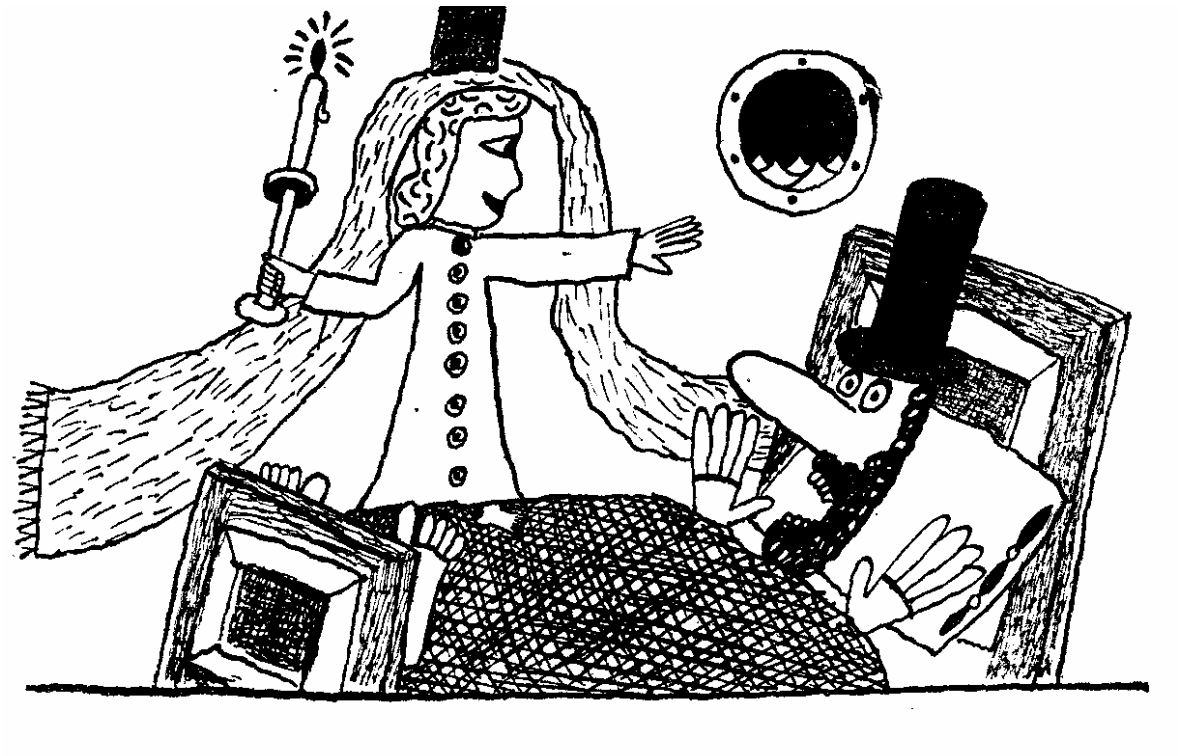

Ráno přikázal obrátit loď na jih. Tam byl velký přístav Santa Lanta a v něm mnoho zámožných kupců. Každý z nich rád koupí krásnou Šabršulínovu loď! Kapitán se těšil, jak se jí zbaví a jak bude lenošit se svým nakradeným bohatstvím.

Šabršulíno má štěstí

Když kormidelník uslyšel, že loď popluje do Santa Lanty, zarazil se. Pospíchal za Dorotkou a řekl jí:

„Honem se musíš vystěhovat! Každou chvíli sem může přijít Šabršulíno. Bude vybírat šaty a látky, které by se daly prodat v přístavu Santa Lanta."

Dorotka se zrovna strojila za Šípkovou Růženku. Měla na sobě hedvábné šaty s vlečkou a ve vlasech růžovou pěnili. Ani se nepřevlékala a pospíchala s Bibim-Bobim. Jen se ještě zeptala:

„A kam mě schováš?"

„Do království mandlí, perníku a fíků," odpověděl kormidelník.

„To ty tak žertuješ, že?" tázala se Dorotka.

„Uvidíš," řekl Bibi-Bobi a opatrně ji vedl do velkého skladiště potravin. Jen on sám měl od něho klíče. Šabršulíno mu je nechával, protože ostatním lupičům nemohl věřit. Všechno by vyjedli a vypili.

Dorotka se najednou octla v místnosti, kde byly otevřené bedny se sušeným ovocem, pytle s ořechy i oříšky, krabice sladkých sucharů, balíčky perníku, bečky másla a sádla. Na stropě visely uzené kýty, salámy a plásty vonné slaniny. U dveří stála čtyři kola sýru, větší než sama Dorotka. Však se jí začaly sbíhat sliny na jazyku.

„Můžeš jíst podle chuti," poučoval ji kormidelník. „Jenom se nepřejez! Bolelo by tě bříško!"

„Však ne!" povídala Dorotka, a když kormidelník odešel, opravdu jen zobala jako ptáček. Jeden oříšek, jeden fík, jednu rozinku, jednu mandli – a tak pořád dokola. Pěkné to bylo v království mandlí, perníku a fíků!

Celý den uháněla loď na jih k přístavu Santa Lanta.

A potom ještě celou noc. Však se tu noc Šabršulíno dobře vyspal. Vzal si pro jistotu do kabiny Kdecovzala Všekrada. Strašidlo se neobjevilo. Proto byl kapitán ráno ve výborné náladě. Vjela do něho kuráž a říkal si:

Kdoví, co se mi včera zdálo! Proč bych já svou krásnou loď prodával? Proč bych já se na ní ještě trochu nepovozil? Prodám v přístavu Santa Lanta zboží, ale loď ne! Musím si s ní ještě zajet pro zakopané poklady. Na ostrově Západních větrů mám v zemi bečku dukátů. V zátoce Vysokých palem mám schovanou bednu šperků. Na poloostrově Staré Želvy jsem si zahrabal truhlici perel. V jeskyni Devíti skal je ukryt pytel stříbrňáků. Až si všechno vyzvednu, pak teprve prodám svou krásnou loď a budu živ jako pán.

Hned začal prohlížet a vybírat nakradené látky i šatstvo. V městě Santa Lanta bylo mnoho ochotných kupců. Myslili, že Šabršulíno je poctivý obchodník, a kupovali jeho zboží rádi. Bylo dobré i laciné. Také ostatní lupiči obchodovali. Za zlaťáky prodával každý, co kde nakradl.

Jen kormidelník zůstal na lodi a opatrně se vplížil za Dorotkou do jejího království mandlí, perníku a fíků.

„Proč pak nejsi na břehu a neprodáváš?" ptalo se děvčátko.

„Nemám, co bych prodával, protože nekradu," odpověděl kormidelník. „A také mi kapitán nedovolí nikdy jít do nějakého města. Bojí se, že bych mu utekl. Alejestli chceš, tobě pomohu dnes na svobodu."

„A jak?"

„Mezi loupežníky je plno lotrů, kteří by za groš vlastního otce prodali. Zaplatím některému a on tě odnese v pytli do přístavu jako zboží. V nějaké tiché uličce tě vypustí a dobří lidé ti pak už pomohou, aby ses mohla vrátit k tatínkovi."

Dorotka měla napřed radost, ale pak se rozmyslila jinak. Chytila kormidelníka za ruku a pravila:

„Děkuji ti, Bibi-Bobi, ale já se nechci zachránit. Když nemůžeš utéci se mnou, sama nepůjdu. Buď to oba, nebo nikdo!"

Bibi-Bobi poděkoval Dorotce, že jej nechce opustit, a opatrně vyklouzl na chodbu. A zase zůstala Dorotka sama ve svém království mandlí, perníku a fíků.

Když slunce zapadalo, měl Šabršulíno všechno zboží vyprodáno. Byl spokojen. Šestkrát musel běžet do své kabiny, aby tam do kované truhly vysypal svůj pás na-cpaný dukáty. Když běžel posedmé a naposledy, potkal ho známý obchodník.

„Hej, kapitáne, dnes večer bude v přístavu veselo! Jede sem šest válečných korábů. Vede je admirál Dobrey. Jeho námořníci jsou veselí hoši a dají nám vždycky hodně utržit."

Šabršulíno se zastavil, jako by ho někdo polenem po hlavě praštil. Válečné koráby honily a chytaly mořské loupežníky. A teď jich má na krku zrovna šest! Svolal lupiče na palubu a poroučel:

„Zle bude s námi, jestli nás chytí válečné lodi! Musíme utéci, nežli přijedou! Zvedněte kotvy a napněte lana – ale honem!"

Všichni začali běhat, aby loď mohla co nejdříve vyrazit. Křik a dupání se rozléhalo po celé palubě. Jen Dorotka v svém království mandlí, perníku a fíků nevěděla, co se chystá.

Za chvilku loď vyrazila na širé moře. Ale sotva kousek ujeli, spatřili šest válečných lodí zrovna před sebou.

„Takhle neutečeme!" křičel kapitán. „Musíme zpátky do přístavu. Uprchneme, až bude úplná tma!"

Loď se vrátila a zamíchala se mezi ostatní. Válečné koráby se rozestavily do řady před přístavem. Stály tam jako lovci, když číhají na zajíce. Nikdo nemohl projet jejich řadou.

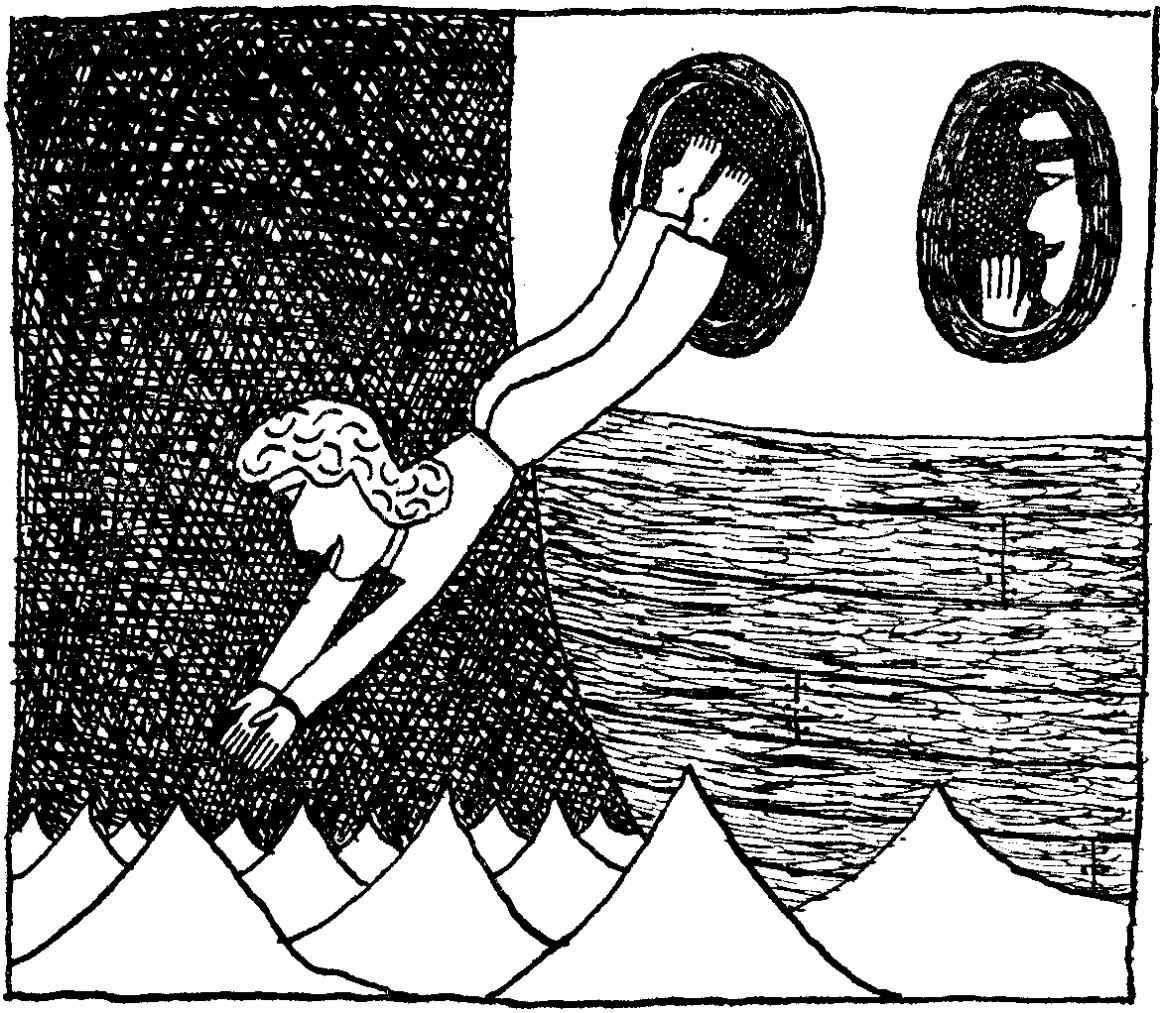

Ale když už byla tma jako v pytli, Šabršulínovi se přece podařilo utéci. Rozkázal zhasit všechna světla na lodi. Plavcům poručil, že nesmějí ani šeptnout. Plachty dal napnout, aby ani nezašuměly.

Potmě a potichu proklouzl mezi hlídajícími loďmi.

V tu chvíli přišel Bibi-Bobi za Dorotkou do jejího království mandlí, perníku a fíků.

Zavedl ji k oknu.

„Vidíš ta světla za námi? To jsou válečné lodi. Kdybychom jim pomohli chytit Šabršulína, budeme osvobozeni - ty i já. Umíš plavat?"

„Jako ryba," řekla Dorotka.

„Ale je to daleko. Jistě dobrá míle. Doplavala bys tam?"

„Jako nic!"

„Ale musela bys skočit do moře přímo tady z okna!"

„Skákala jsem doma po hlavě do vody z vyšší skály."

„Tak tedy plav tam k těm světlům! Řekni, že zlý mořský lupič Šabršulíno prchá. Ať se lodi hned pustí za námi. Já budu kormidlovat tak, abychom daleko neujeli. Do okna postavím světlo. Z paluby je nikdo neuvidí a lodi ať plují přímo za ním. Jsi připravena?"

„Ano," odpověděla Dorotka. Shodila rychle ze sebe šaty Šípkové Růženky, které do té chvíle nesvlékla. Potom vylezla z okna. Než skočila do vody, zakývala ještě zpátky: „Na shledanou, Bibi-Bobi! Na shledanou, království mandlí, perníku a fíků!"

Potom se vrhla po hlavě do moře, černého jako inkoust.

Válečné koráby honí Šabršulína

Dorotka šťastně doplavala k válečným lodím a pověděla, že loupežníci uprchlí. Šabršulíno nic netušil a byl spokojen. Když viděl, jak se světla válečných lodí ztrácejí v dálce, šel si spokojeně lehnout. Sladce se mu spalo. Ale ještě slunce nevyšlo a do kabiny vrazi! Kdecovzal Všekrad:

„Kapitáne, dvě válečné lodi plují za námi."

Šabršulíno zívl a nemohl se probrat z dřímoty. A už přiběhl loupežník Brigant:

„Kapitáne, dvě válečné lodi plují před námi."

Šabršulíno vyskočil a protíral si oči. Vtom už tu by! třetí loupežník – Pikpoket:

„Kapitáne, dvě válečné lodi plují po našem boku. Jedna vlevo, druhá vpravo!"

Šabršulíno vyběhl na palubu. Bylo to tak! Válečné koráby vpředu, vzadu i po stranách. Však již dávaly loupežnické lodi znamení, aby zastavila. Ale Šabršulíno neposlechl. Uháněl dále. Velitel válečných korábů Dobrey se rozhněval. Přikázal vypálit z děla do vzduchu na postrach.

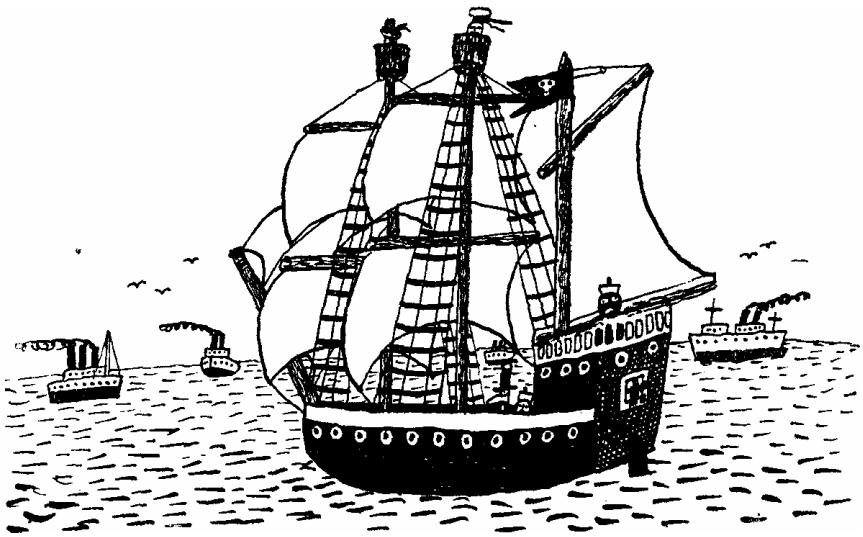

Šabršulíno se výstřelu velice polekal. Ale loď nezastavil. Honem se schoval mezi dvě veliké bedny na pa-lubě. aby se mu nic nestalo. Jen hlava mu vykukovala. Na ostatní loupežníky křičel:

„Nemějte strach! Nabijte dělo i pušky a palte do nepřátel! Nedáme se!"

Ale jak loupežníci viděli kapitána schovaného, báli se také. nevystřelili ani ránu. Zatím se šest válečných korábů blížilo víc a více. Admirál Dobrey kázal vypálit druhou ránu z děla. Koule prorazila velikou díru v hlavní plachtě.

Šabršulíno se vylekal ještě víc. Vylezl z díry a utíkal se ukrýt do podpalubí. Na schůdcích, když mu už jen nos vyčuhoval, zavolal:

„Nic se nebojte! Bijte do nich. palte do nich!"

Ale loupežníci už do nikoho ani nebili, ani nepálili. Loď však uháněla dál. Ale také šest válečných korábů bylo stále blíž a blíže. Admirál Dobrey přikázal vystřelit třetí ránu z děla. Trefila dobře. Přerazila hlavní stožár v půli.

Když to Šabršulíno spatřil, ztratil docela hlavu. Pádil do své kabiny, hodil sebou do postele, pokrývku si přehodil přes hlavu a vykřikoval:

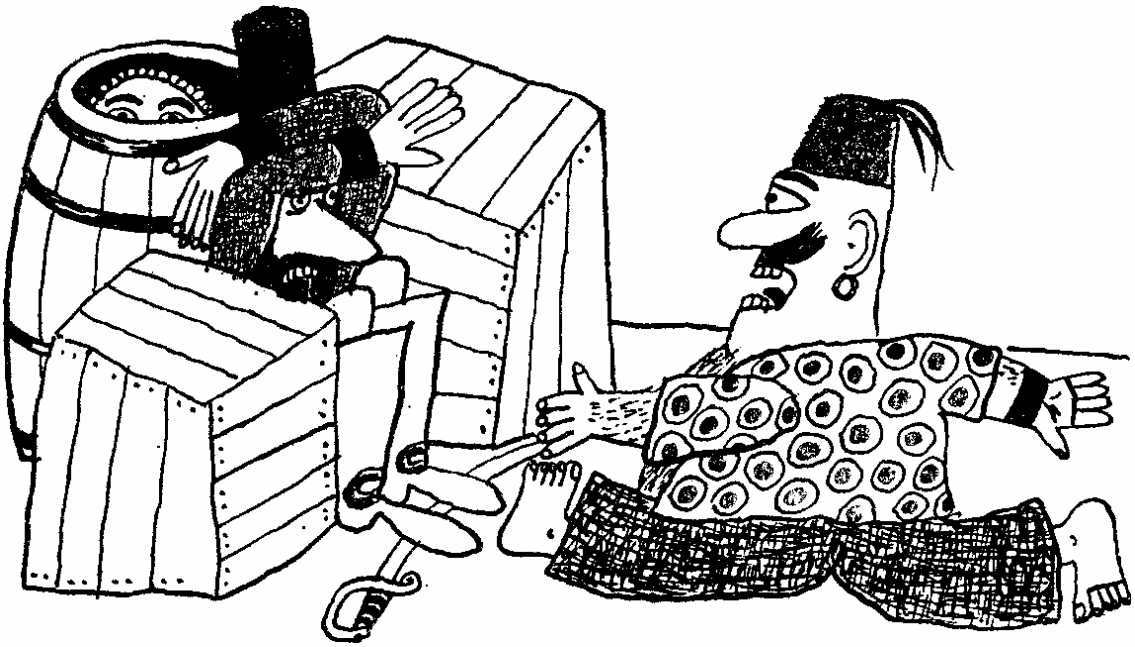

„Hurá na ně, kamarádi! Bojujte hrdinsky!" Ale loupežníci ho neslyšeli a nechtěli slyšet Řekli si:

Když se bojí kapitán, co my bychom bojovali! Vzdáme se a admirál Dobrey nás aspoň tak přísně nepotrestá. Vyvěsili bílou vlajku na znamení, že se vzdávají, a stáhli plachty. Loď se zastavila a šest válečných korábů se přiblížilo až k ní. Za chvíli byla plná vojáků. Všechny loupežníky svázali — jenom kormidelníka se nedotkli.

Potom hledali kapitána. Ležel skrčen pod pokrývkou ve své kabině. Když slyšel, že střelba přestala, myslil si, že loď přece unikla. Proto hulákal statečně pod pokrývkou:

„Hurá, hurá! Jen kupředu! Vítězství je naše!" Najednou mu někdo pokrývku strhl s hlavy. Obrátil se a spatřil, že nad ním stojí důstojník a šest vojáků. Důstojník na něj mířil pistolí a povídal:

„Konečně jsme tě chytili, starý zloději! Vstaň a pojď na palubu! Čeká tam na tebe admirál Dobrey. Chce tě odměnit za tvé kousky. Můžeš si vybrat provaz, na kterém budeš viset."

Na palubě stál admirál a kolem něho kapitáni všech šesti válečných korábů.

Šabršulíno zezelenal a pád! před admirálem na kolena. Objímal a líbal jeho vysoké boty a prosil:

„Slitujte se nade mnou, slavný admirále! Mám bečku dukátů na ostrově Západních větrů, bednu šperků v zátoce Vysokých palem, truhlici perel na poloostrově Staré želvy a pytel stříbrňáků v jeskyni Devíti skal. To všechno vám dám, necháte-li mě naživu!"

Ale admirál Dobrey se zle mračil a povídal:

„Tys také neměl slitování, když jsi přepadal lodi. Cestující jsi házel do moře. Dám tě oběsit. Není ti pomoci — ledaže by se za tebe přimluvil ten, kdo stojí vedle mne."

Teprve teď si vyděšený kapitán všiml, že mezi důstojníky stojí i Dorotka, oblečená do šatů plavčíka. Vylekal se ještě víc, začal i jí objímat kolena a škemrat:

„Duchu Dorotčin, smiluj se nade mnou! Přimluv se u mocného admirála Dobreye!"

„Já nejsem žádný duch," pravila Dorotka. „A taky za to nestojíš, abych za tebe prosila! Ale protože jsi spíš hloupý než zlý, přece se za tebe přimluvím." A hned požádala admirála, aby daroval Šabršulínovi život.

Admirál si zapálil nejdříve lulku a pak pravil: „Jen na přímluvu tohoto děvčátka se nad tebou smiluji. Budeš se svými společníky pracovat v okovech jako trestanec až do smrti a všechny poklady nám odevzdáš. Co budeme moci, vrátíme okradeným. Ostatek rozdělím na polovinu: jedna připadne státní pokladně, druhá Dorotce a kormidelníkovi, že nám tak statečně pomáhali."

Potom kázal opravit polámaný stožár a prostřílené plachty. A pak už vypluli hledat Šabršulínovy poklady. Vpředu jela bývalá loď loupežnická, kterou řídil Bibi-Bobi, a za ní šest válečných korábů.

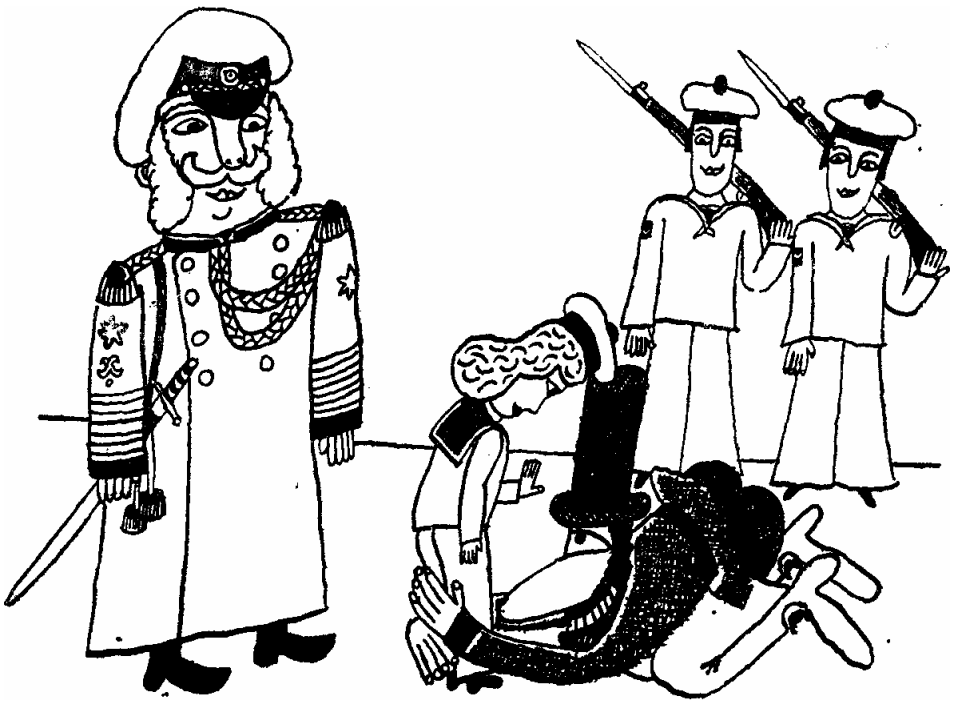

Dorotka doma

Na břehu teplého moře seděli dva hoši - Tom a Bob. Nehráli si. Od té doby, co se ztratila Dorotka, už je žádná hra netěšila. Dívali se jen tak na moře. A s nimi se díval hnědý psík Jerry. Najednou povídal Bob: „Jede loď!"

„To jsou dvě lodi," opravil ho Tom.

„Mně se zdá, že je jich pět," tvrdil Bob.

„Šest," zavýskl Tom. Ale víc už neviděli ani jednu.

Utíkali domů za otcem Janem.

„To jsou válečné koráby a honí mořské loupežníky," řekl otec Jan, když chvilku hleděl na moře.

„Třeba nám dovezou Dorotku," řekl Tom.

„Kde by ji vzali?" smutně řekl otec Jan. „Ten zlý kapitán ji jistě hodil do moře."

Koráby se zastavily kus od břehu. „Co tu asi chtějí?" divil se otec Jan a Tom a Bob a hnědý psík Jerry.

Nejbližší loď spustila na vodu velký člun. Divil se otec Jan a Tom a Bob a hnědý psík Jerry. Ale ještě více

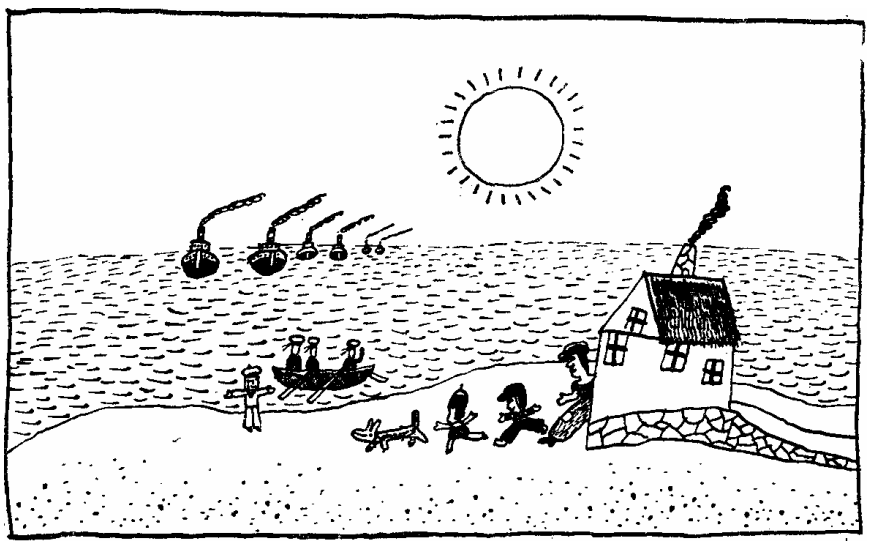

se divili, když ze člunu vystoupili námořníci s nějakým chlapcem. Ten chlapec byl Dorotka. První ji poznal psík Jerry. Zdvihl čenich a už se rozběhl ke břehu. Za ním pospíchal Bob, potom Tom a nakonec otec Jan.

Jak se všichni zaradovali, když spatřili Dorotku živou a zdravou! Nejdříve ji chytil do náruče otec Jan, potom Tom a Bob a nakonec jí olízl nos hnědý psík Jerry.

Dorotka jim honem vyprávěla, jak se stalo, že je zase na svobodě a Šabršulíno zajat a odsouzen. Potom ukázala na vysokého námořníka s kučeravými vlasy a pravila:

„To je Bibi-Bobi. Kdyby nebylo jeho, byla bych u loupežníků dodnes." Otec Jan podal kormidelníkovi ruku a pěkně mu poděkoval. Potom se obrátila Dorotka k důstojníkovi, dlouhému a rovnému jako pravítko:

„To je pan Dobrey, zaměstnáním admirál. On se svými námořníky chytil Šabršulína!"

„Ale nebyl bych jej chytil, kdyby mi Dorotka a kormidelník nebyli pomohli," řekl admirál Dobrey a podal ruku otci Janovi a Tomovi a Bobovi. Jen Jerrymu ruku nepodal.

Potom námořníci vyložili z člunu důkladný pytlík dukátů. To byl Dorotčin podíl ze Šabršulínových pokladů. Admirál Dobrey řekl otci Janovi:

„To je tolik peněz, že už do smrti nebudeš chytat ryby a vůbec nic nebudeš dělat." - Ale otec Jan byl z toho smutný:

„Co budu dělat, když nebudu nic dělat? Bez práce bych umřel. Vezměte si zase ty peníze zpátky, admirále!"

„To nesmím," odpověděl admirál Dobrey, „Nejsou moje. Patří tvé dceři a tobě." - Otec Jan byl ještě smutnější. A tu se ozval Bibi-Bobi:

„Správně mluvíš, otče Jene! Také já nechci zahálet, i když jsem dostal stejnou hromadu zlaťáků jako Do-

rotka. Vím, co udělám! Koupím si pořádnou loď a budu vozit po světě lidi i zboží. Kup si také plachetnici a budeme jezdit spolu! Jakýpak by to byl život bez práce?"

Otec Jan byl velice rád. Poděkoval mu a pěkně se rozloučil s ním i s admirálem a jeho námořníky. Potom běžel domů pro trakař a odvezl si do chaloupky velikou bednu, kterou Dorotka také přivezla. V ní byly dárky pro všechny: nové šaty, čepice a boty, potom pro otce Jana sítě na ryby, pro chlapce pomeranče, cukroví, míče, panáčci oblečení za námořníky a mnoho jiných krásných hraček. Také psík Jerry dostal dárek: velikou klobásu! Hned ji celou snědl — a protože byl potom velice unaven od jídla i od ustavičného vrtění ocáskem, šel do své boudy spát.

Ale v chaloupce na břehu teplého moře dlouho v ten večer svítili. Až do půlnoci si o Šabršulínovi a mořských loupežnících vyprávěli otec Jan a Dorotka a Tom a Bob.